

STRAŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědít, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
MONTHLY, MARCH 1948

V PRAZE, 15. března 1948.

Ročník 69 (3)

Číslo 3

OBSAH:

	str.
Podání zprávy - - - - -	35
Co ukázala zpráva - - - - -	41
Jeden král pro celou zemi - - -	42

© W.T.B.&T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43:12

STRÁŽNÁ VĚŽ

Vydává jednou za měsíc: WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

Hlavní kancelář: 117 Adams Street-Brooklyn 1, N.Y., U.S.A.

Uředníci: N. H. Knorr, president, Grant Suiter, tajemník

Odbočka v Československu: Suchdol u Prahy, Kamýcká č. 684

„Synové pak tvoji všichni vyučování budou od Jehovy, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji.“ — Izaiáš 54:13.

PÍSMO SVATÉ JASNĚ UČÍ:

JEHOVA je jediný pravý Bůh, jenž je od věčnosti do věčnosti. Je stvořitelem nebe i země a dárce života svých tvorů. Slovo neboli Logos byl počátkem jeho stvoření a zastupujícím dílovedoucím při stvoření všech ostatních věcí. Lucifer se vzbouřil proti Jehovovi a vyvolal tak spornou otázku jeho universální svrchovanosti.

BŮH stvořil zemi pro člověka a dokonalého člověka pro zem a dosadil jej na ni. Člověk poddal se nevěrnému Luciferovi neboli satanovi, přestoupil vědomě zákon Boží a byl odsouzen k smrti. Následkem Adamova hříchu jsou všichni lidé zrozeni jako hříšníci a bez práva na život.

LOGOS stal se člověkem. Tento člověk Ježíš vytrpěl smrt, aby opatřil výkupné pro poslušné lidi. Bůh vzkřísil Krista Ježíše k božskému stupni života a vyvýšil jej do nebe nade všechny ostatní tvory, přičemž ho veškerou mocí a autoritou jakožto hlavu nové hlavní organizace Boží.

JEHOVOVA HLAVNÍ ORGANISACE je theokracií, zvanou Sion. Kristus Ježíš je jejím nejvyšším úředníkem a spravedlivým králem nového světa. Věrní pomazaní následovníci Krista Ježíše jsou dětmi Siona, údy Jehovovy organizace. Jsou jeho svědky, jejichž povinností a předností jest vydávati svědectví pro svrchovanost Jehovovu a zvěstovati jeho záměr s lidstvem, jak je tento vyjádřen v bibli.

STARÝ SVĚT čili satanovo nepřerušované panství dospělo v roce 1914 ke svému konci a Ježíš Kristus byl Jehovou

Tento časopis vychází též v četných jiných jazycích.

dosazen na trůn. Svrhl satana s nebe a nyní pokračuje v ospravedlnění jména Božího zřizováním „nové země“

OSVOBOZENÍ a požehnání lidstva může přijíti iedině Jehovovým královstvím pod Kristem, jež nyní započalo. Příštím velikým aktem Páně je zničení satanovy organizace a úplné zavedení spravedlnosti na zemi. Pod panstvím tohoto království splní lidé dobré vůle, kteří přežijí Armageddon, božský příkaz naplniti zem spravedlivým pokolením, a mrtví v hrobech budou vzkříšeni, aby se jim dostalo příležitosti nabýt života na zemi.

POSLÁNÍ STRÁŽNÉ VĚŽE. Strážná Věž se vydává, aby dopomohla lidem poznati Jehovu Boha a jeho předsevzetí vyjádřené v bibli. Uveřejňuje bibliká ponaučení, jež jsou obzvláště určena k užítku svědků Jehovových a všech lidí dobré vůle. Zavádí soustavné bibličné studium pro své čtenáře. Společnost Strážná Věž vydává i jiné spisy jako pomůcky pro takovéto studium.

Strážná Věž přidružuje se přesně bible jako autority svých výkladů. Je naprosto nezávislá a oddělena od veškerého náboženství, ode všech stran a sekt anebo jiných světských organizací. Zastává se plně a nesmlouvavě Jehovova království pod Kristem, jeho milovaným králem. Časopis není dogmatický, nýbrž naopak vybízí čtenáře, aby pečlivě a kriticky zkoumal jeho obsah ve světle Písma. Nepouští se do rozepří a v jeho sloupcích není místa pro rozebírání osobních záležitostí.

Držte se bible!

Ať už jste kdekoli na zemi, nikdy nedbejte rady lidí, která je v nesouladu se Slovem Božím. Bible je psané slovo Boží. Slovo to je pravdivé, bezvadné a správné. Osvojte si je osobním studiem. Nezapomínejte na jeho poučení v pravdě a spravedlnosti; když pak přijdou potíže, zkoušky a pokušení, budete na základě Boží odpovědi vědět, jak máte jednat. Nebudete muset běhat za jinými lidmi a ptát se: „Co bys dělal ty za takových okolností?“ Obraťte se přímo k Pánu Bohu, dotazující se jeho Slova. Modlete se k němu; prostě ho, aby vaše srdce otevřel pro ryzí poučení. Zpytujte jeho Slovo na základě pomůcek, jež vám k tomu poskytuje; získejte jeho radu a dbejte jí pak!

Přečasto rozhodne se člověk s vlastními sobeckými ideami ve své mysli k určitému postupu a pak pobíhá, hledaje domněle radu, dokud nenajde někoho, kdo s ním souhlasí. Nato řekne: „Nuže, on řekl, že to mohu udělat.“ Když se pak něco nepovede, ukazují takový člověk na rádce a praví: „Je to jeho chyba.“ Rádci měli by proto tazatele odkázat na bibli, a ti, kdo hledají vodítko, nechť se upřímně obrátí ke Slovu Božímu! Budou-li dbát jeho rady, nezboudí. Jejich počínání bude mít Boží zalíbení a požehnání.

SVa z 15. října 1917.

STUDIUM „STRÁŽNÉ VĚŽE“:

V týdnu po 18. dubnu: „Podání zprávy“	- - - - -	- odst. 1-15
V týdnu po 25. dubnu: „Podání zprávy“	- - - - -	- odst. 16-28
V týdnu po 2. květnu: „Podání zprávy“	- - - - -	- odst. 29-35
„Co ukázala zpráva“	- - - - -	- odst. 1- 7
V týdnu po 9. květnu: „Jeden král pro celou zemi“	- - - - -	- odst. 1-21
V týdnu po 16. květnu: „Jeden král pro celou zemi“	- - - - -	- odst. 22-43

STRÁŽNÁ VĚŽ

JAKO ZVĚSTOVATEL JEHOVOVA KRÁLOVSTVÍ

Ročník 69 (3)

BŘEZEN 1948

Číslo 3

Podání zprávy

„Muž v rouchu lněném s rohem na inkoust podal zprávu: „Uposlechl jsem tvých příkazů.“ - Ezechiel 9:11; *Moffatt*.

JEHOVA Bůh dal vidění proroku Ezechielovi v šestém roce jeho zajetí v Babyloně, tedy 5 let před rokem 607 př. Kr., kdy byl rozbořen Jerusalemský chrám. To učinil Jehova, aby nám pro dnešní dobu dal slavnostní výstrahu před blížící se zkázou křesťanstva a zároveň útěchyplnou nadějí, že někteří z našeho pokolení uniknou smetení s ním. (1. Kor. 10:11) Vidění ukazuje, že ti, kdož jsou odpovědní všemohoucímu Bohu, musí podat zprávu o svých skutcích na zemi, a to v době anebo těsně před dobou, kdy záhuba postihne pokryteckou náboženskou organizaci.

2 Rámec Ezechielova vidění tvořil chrám v Jerusalemě. Zastoupen skvělým andělem, přišel Jehova k prohlídce chrámu. „U viděních Božích“ vzal proroka Ezechiele s sebou. (Ezech. 8:1-3) Tato prohlídka vyděsila Ezechiele, neboť odhalila, že právě tam, v chrámě, nad kterým vzývali jméno Jehovovo, přímo před jeho očima, konali Israelité uctívání falešných bohů. Nectili Jehovu Boha, stvořitele, ačkoli byli v domě, jenž byl jemu zasvěcen. Uctívali věci stvořené jako 1.) ohavný, lidmi vyrobený obraz, jenž popouzel Boha k žárlivosti a k hněvu, 2.) obrazy a rytiny zvířat a model, 3.) démonského boha Tammuze a 4.) dokonce i slunce vycházející na východě. Byli to náboženští pokrytci, a jejich modloslužebný kult v domě, nazvaném jménem Jehovovým, byl všemohoucímu odporný a ohavný. Tito lidé zesměšnili prostá a jasná slova, jež k nim mluvil Bůh svým prorokem Izaiášem: „Já jsem Jehova, toť jest jméno mé, a slávy své jinému nedám, ani chvály své rytinám.“ - Iz. 42:8.

3 Od této prohlídky chrámu v Jerusalemě uplynulo přes 150 let. Jehova Bůh pak předpověděl, že zvláštním svým poslem přijde v budoucnu k svému *duchovnímu* chrámu na prohlídku. V té době bude rychle jednajícím svědkem proti náboženstvům, kteří znesvětili jeho jméno a jeho uctívání. „Aj, já posílám posla svého, aby připravil cestu přede mnou. Náhle pak přijde do chrámu svého panovník, po kterém vy toužíte, a posel smlouvy, jež vy chcete; aj, přichází, praví Jehova zástupů. „... A přistoupím k vám, abych vás soudil, budu žalobcem (svědkem; *Kralická*) rychlým kouzelníkem, cizoložníkem, krivopřísežníkem a těm, kteří násilně zadržují mzdu dělníkovi, (utiskují) vdovy a sirotky a potlačují cizince, aniž se mne bojí, praví Jehova zástupů. Neboť já, Jehova, neměním se.“ (Mal. 3:1-6; *Hejčl*) Z četných událostí nové doby vyplývá, že příchod ke chrámu, který Jehova zde předpověděl, připadl na jaro 1918. Tuto událost dal Bůh předstítní prohlídkou chrámu za dnů Ezechielových. *Strážná Věž* uveřejnila četné údaje, jež ukazují, že od roku 1918 dělá se zvláštní prohlídka všech těch, kdo tvrdí, že uctívají a slouží v chrámě Božím, a že oslavený Ježíš Kris-

tus je Jehovovým poslem a soudcem v chrámě. On bude rychle jednat jako svědek a popravčí proti všem, kteří se nebojí Jehovy jako pravého Boha, ale uvádějí hanbu a potupu na svaté jeho jméno.

4 Z té příčiny mělo by se křesťanstvo nejvíce o to zajímat. Od něho zakusili věrní svědci Jehovovi v posledních letech nejhorší pronásledování a největší odpor. Křesťanstvo mělo by dbát Božího předsevzetí, které Jehova zřetelně projevil viděním Ezechielovým, když konal prohlídku chrámu a odhalil ohavnosti páchané tam domnělým lidem Božím. Popis vidění praví: „Nato jsem slyšel, jak zvolal hlasem nejvyšším: „Pojďte sem, popravčí města, každý se smrtící svou zbraní.“ A šest mužů přišlo od horní brány, jež patří k severu, každý s válečnou sekyrou, v průvodu jiného muže v šatu lněném, s písařským rohem na inkoust po boku. Odebrali se do chrámu a stáli u bronzového oltáře.“ (Ezech. 9:1, 2; *Moffatt*) O pět let později povolal Jehova popravčí, aby vykonali jeho hněv na náboženském Jerusalemu. Byla to chaldejská vojska pod babylonským králem Nabuchodonozorem, jež přišla od severu. Dnes není někdejšího Babylona s jeho chaldejskými vojsky. Koho tedy povolá Jehova jako šest popravčích nové doby, aby ve svém hněvu navštívil protiobrazný Jerusalemský chrám, to jest křesťanstvo? Budou to jeho nebeské zástupy pod jeho pomazaným a na trůn dosazeným králem Kristem Ježíšem, které to vykonají v bitvě armageddonské, k níž nadlidské moci shromažďují křesťanstvo a všechny národy. - Zjev. 16:14-16.

5 Šest mužů ozbrojených ve vidění válečnými sekyrami neznámá tudíž šest doslovných mužů, nýbrž organizované zástupy, jichž použije Jehova Bůh, když vykoná na křesťanstvu svůj spravedlivý hněv pro jeho náboženskou ohavnost. Stejně je tomu i se sedmým mužem v rouchu lněném, jenž měl u beder písařský roh s inkoustem. Ten nezobrazuje zvláštního, dnes na zemi žijícího jednotlivce, nýbrž organizaci pomazaných služebníků Jehovových na zemi, kteří jsou údy „těla Kristova“. Ježíš Kristus je jejich neviditelnou hlavou, a oni jsou údy ostatku „jeho těla“, kteří se dosud nalézají na zemi. Podle biblické zásady, že „kment [len] čistý a skvoucí jsou spravedlnosti svatých“ (Zjev. 19:8), stojí tento muž v lněném rouchu - sbor onoho ostatku - ve spravedlivé službě Pána Boha a nemá sympatií k nespravedlivé organizaci křesťanstva a k jeho ná-

- 1) Co nám mělo být dáno a ukázáno viděním Ezechielovým?
- 2) Proč se zhroutil Ezechiel při prohlídce chrámu?
- 3) Kterou další prohlídku předpověděl Bůh, a kdy splnil toto proroctví?
- 4) Kdo byli v předobrazu Boží popravčí, a koho znázorňují?
- 5) Koho znázorňuje muž oděný rouchem lněným s písařským rohem inkoustu?

boženským ohavnostem a neudrží s ním nijakého spojení.

6 Tento křesťanský sbor, znázorněný mužem v rouchu lněném, není na rozdíl od šesti popravčích s válečnými sekýrami vyzbrojen k tělesnému boji a k ničení. Je neutrální ve sporech, které dělí křesťanstvo na nepřátelské tábory, protože obdržel od Boha služební rozkaz, jenž mu přikazuje jinou práci, o které musí nakonec podat zprávu. Bohem mu přikázané spravedlivé dílo je znázorněno písařským rohem po boku onoho jednoho muže. Týká se inspirovaného psaného Slova Božího a jeho uveřejňování mezi těmi, kteří jsou vystaveni nebezpečí, protože vykonání hněvu Božího ohrožuje novodobé křesťanstvo a všechny národy, které jsou s ním spojeny v mezinárodní spolek. Boží pomazání služebníci nemohou zanechat tohoto pokojného díla spasení, aby se zabývali boji a spory odsouzeného křesťanstva a jeho spojenců. Nesmějí se též domnívat, že by měli vykonat dílo zkázy na křesťanstvu, jež je přikázáno šesti mužům s válečnými sekýrami. Mají pouze jednu zvláštní službu, jež je jim přikázána a o které musí podat zprávu. Abychom poznali, co to ve skutečnosti je, pohledme na „muže oděného rouchem lněným“.

„ZNAMENEJ ZNAMENÍM“

7 Bronzový oltář, vedle něhož se postavilo oněch sedm mužů v očekávání rozkazů, stál ve vnitřním nádvoří chrámovém před prahem síně k svatyni. Na druhé čili západní straně oltáře, tedy mezi oltářem a průčelím chrámu, stálo asi 25 mužů zády ke svatyni. (Ezech. 8:16-18) Ačkoli byli obličejem obráceni k sedmi mužům stojícím podél oltáře, byli zřejmě tak zabráněni uctíváním slunce na východě, že nevěnovali vážné pozornosti oněm sedmi mužům, kteří právě vstoupili severní branou. Sedm mužů nepostavilo se vedle bronzového oltáře, aby obětovali, nýbrž aby vykonali dílo poslušnosti dle rozkazů, jež jim Pán chtěl nyní udělit. Proto čteme nyní následující slova o Jehovovi zástupů, o němž se praví, že přebývá uprostřed cherubínů: „Sláva pak Boha Izraelského sestoupila byla s cherubína, na kterémž byla, k prahu domu, a zvolala na muže toho oděného rouchem lněným, při jehož bedrách byl kalamář písařský. I řekl jemu Jehova: Přejdi prostředkem města, prostředkem Jerusalema, a znamenej znamením na čelech muže (lidí; *Elberf.*) ty, kteříž vzdychají a nařikají nade všemi ohavnostmi dějícími se uprostřed něho.“ - Ezechiel 9:3, 4.

8 Přiblížení slávy Boží k prahu chrámu poukazuje prorocky na rok 1918 po Kr., na dobu, kdy Jehova Bůh přišel ke chrámu skrze svého slavného posla, vládnoucího Ježíše Krista. Shora zmíněné proroctví Malachiáše předpovědělo, že Jehovův posel v chrámě vykoná očistné dílo na svých zasvěcených následovcích a též dílo soudu na náboženských pokrytcích, proti kterým vydá rychlé svědectví tím, že je zničí. (Mal. 3:1-5) Očištění a vytříbení následovníci tvoří pomazaný ostatek údů těla Kristova. Jako spojený zástup jsou znázorněni mužem v lněném rouchu, jenž stojí poblíž oltáře a přijímá Boží rozkazy. Jsou v domě, jenž dle svého jména je chrámem Božím a který náboženství křesťanstva znesvětili; jsou tedy uprostřed křesťanstva, uprostřed všech jeho ohavností, nejsou však jeho součástí. Rozkaz, který dává Jehova Bůh svým poslem muži v lněném rouchu, ukazují, jaké činnosti musí se od roku 1918 věnovat jeho schválený pomazaný ostatek na zemi. Pro údy ostatku je důležité,

aby dbali, co tyto rozkazy praví, aby mohli uposlechnout Božího příkazu a na konci díla podat přijatelnou zprávu.

9 Co musí činit? Ne snad jít domu, ne zůstat doma, zatím co Boží popravčí jsou tak blízko a očekávají Boží znamení k svému postupu. Nyní není čas těšit se z pohodlného domova anebo z příjemného místa v sále království. Nyní je čas, kdy třeba jít ven, prostředkem města, totiž prostředkem křesťanstva. Používejte tam svého písařského náčiní a konejte dílo, jímž označíte čela lidí! Nejde arci o práci, při které se užívá doslovného inkoustu, jímž by se v celém křesťanstvu dělalo na čela lidí viditelné znamení *tau* neb kříže. Za Ezechiele během oněch pěti let, jež zbývala do strašlivé zkázy Jerusalema, nedělal nikdo doslovná znamení na čela Židů v onom městě. Ezechiel však psal tomuto městu Boží poselství a jeho spoluprorok Jeremiáš v Jerusalemě neb v Anatot, asi 5 km na severovýchod od Jerusalema, kázal jeho obyvatelům i návštěvníkům až do konce oněch 40 let tohoto kazatelského díla, neustále je varuje před blížící se zkázou tohoto nevěrného náboženského města. Tímto způsobem konali oba tito kněží, Ezechiel a Jeremiáš, spolu se svými oddanými pomocníky, na př. s Baruchem, synem Neriášovým, jenž prováděl pro Jeremiáše mnohé práce písařské, skutečně veřejné i soukromé dílo, jež působilo na mysl těch, kteří byli dosti pokorní, aby ve svém zájmu poslouchali, jako na př. mouřenín Ebedmelech. - Jer. 45:1, 2; 36:4-32; 38:7-13; 39:15-18.

10 Tehdy skutečně konali dílo, jímž dělali lidem znamení na čele, totiž na sídle rozumu, takže tito se veřejně prohlásili pro čisté uctívání Boha Jehovy. Město Jerusalema jako celek nedostalo takového znamení pravdy na čelo. Učinilo své čelo „čelem ženy nevěstky“ a odmítlo zastydět se pro svou duchovní nečistotu a své cizoložné vztahy k tomuto světu, pročež bylo zničeno. Jednotlivci v jeho středu, jako oněch 25 ctitelů slunce, kteří tvář svou učinili tvrdou jako skálu oproti Boží výstraze zvěstované prorokem Jehovovým, nečinili pokání a nepokořili se pro ohavné náboženské obyčeje v Jerusalemě. Symbolicky řečeno, neobdrželi znamení pravdy na čelo. Odmítli zastat se otevřeně Jehovy a způsobu jeho uctívání, jenž by nebyl smíšen s žádným pohanským náboženstvím. (Jer. 3:3; Ezech. 3:8, 9) Některým se však dostalo takového obrazného znamení od Božího „muže oděného rouchem lněným“. Ve svém proročím Slovu zmiňuje se Bůh obzvláště o Ebedmelechovi a o Rechabitských, synech Jonadabových, kteří byli opatření znamením pro své zachování ze středu odsouzeného Jerusalema. - Jeremiáš 35:1-19.

11 Dnes koná pomazaný ostatek svědků Jehovových dílo „znamenaní“, jež je v proudu od roku 1918, kdy přišel Jehovův posel Kristus Ježíš k chrámu, tedy od konce první světové války. Během tohoto sporu v křesťanstvu byli svědkové Jehovovi zajati. V roce 1919 byli věrní vysvobozeni, aby mohli poselství o zřízení království Božím směle zvěstovat všem národům v křesťanstvu i mimo ně. Toto poselství o království mluví nevyhnutelně o pomstě, kterou vykoná Bůh na křesťanstvu a na s ním spojených národech a

6) Kterak víme, jaká práce byla tomuto muži uložena?

7) Vedle čeho postavilo se oněch sedm mužů, a proč?

8) Jak byl pomazaný ostatek učiněn způsobitelným pro toto dílo?

9, 10) Co musí dělat, jak to znázorňují Ezechiel a Jeremiáš?

11) Proč musí poselství jimi oznamované zahrnovat ohlašování pomsty?

královstvích, neboť Jehovovo proroctví praví o Božím království: „A za dnů těch králů zřídí Bůh nebes království, jež na věky nebude zničeno, a toho království jeho nedostane se jinému národu; rozdrobí a dokonale zničí všechny ony říše, samo však státi bude na věky.“ (Dan. 2:44; *Hejčl*) Proto požaduje Boží příkaz na „muži oděným rouchem lněným“, to jest na jeho pomazaném zástupu, aby ohlašoval, že Bůh v den své pomsty, v bitvě armageddonské, rozdrtí národy a říše tohoto světa a rozbije je na kusy. (Izaiáš 61:1, 2) Pomazání svědci Jehovovi musí tudíž oznamovat den, kdy Bůh vykoná pomstu na ohavnostech křesťanstva, a tak musí splnit proročké vidění o „muži oděným rouchem lněným“.

12 Spravedlivým, pokojným prostředkem kázání tohoto dobrého poselství o Božím království a o jeho pomstě jsou lidé dnes označováni na čele. Není jiné cesty, jak je označit, než přivést je k poznání Božího království a přesevzetí, jež Bůh tímto královstvím uskuteční. Král Ježíš Kristus prohlásil ve své modlitbě k Jehovovi: „Totof jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan 17:3) Lidé, jejichž čela jsou označena pochopením, přijetím a vyznáním pravdy království, budou skrze Krista zývat jméno Jehovovo, aby v tento den krise našli záchranu. Apoštolem nadhozené otázky platí tudíž dnes stejně jako kdy dříve: „Jak mohou zývatí toho, v koho neuvěřili? Jak pak uvěří v toho, o kom neslyšeli? Jak mohou slyšeti bez kazatele?“ (Řím. 10:13, 14; *Žilka*) Zástup „muže oděného rouchem lněným“ musí nyní kázat, aby vykonal dílo znamenání na těch, kteří slyší, neboť za tím účelem byl zástup ten výslovně vyslán.

„DŮM OD DOMU“

13 Dovedeme si představit, že „muž oděný rouchem lněným“ - poslušen příkazu projít Jerusalemem a spotřebovat inkoust v rohu ke znamenání těch, kteří vzdychají a nařikají - putoval ulicemi obezděného města, chodil od domu k domu a klepal na dveře, aby vyvolal lidi, ba že mluvil i s lidmi, které potkal na ulicích a na veřejných místech. Chee někdo vysvětlit, jak by jinak byl vykonal dílo znamenání? Stejně koná i ostatek svědků Jehovových poslušně dílo znamenání od chvíle, co Pán v roce 1918 přišel do chrámu k prohlídce a soudu. Celé křesťanstvo to ví. Tak jako někdejší Jerusalemský protestoval proti kázání Ezechielovu a Jeremiášovu, namítaje, že má ve svém středu chrám vybudovaný Šalomounem, tak i křesťanstvo vytrvale protestuje, když svědci Jehovovi přicházejí ke dveřím jeho lidí, ba pronásledují tyto zvěstovatele. Křesťanstvo má stovky náboženských organizací a statisíce náboženských budov, jež označuje jako „církev“ a „kostely“ (v samotných Spoj. státech má 253.762 kostely), a ohrazuje se proti tomu, že svědci Jehovovi znovu a znovu přicházejí a zaplavují zem svým poselstvím ústním i tištěným.

14 Svým královským poslem v chrámě prikazuje dnes Jehova této třídě „muže oděného rouchem lněným“: „Přejdi prostředkem města“, to jest prostředkem křesťanstva, jež je novodobým protějškem nevěrného Jerusalema. A svědci Jehovovi musí a budou přecházet! Nemohou být poslušni Boha a zůstat při tom doma. Nelze je právem zdržovat od dveří lidí, má-li se stát vůle Boží a jeho zalíbení. Vlády a světské úřady nemohou jim - aniž by se protivily výslovně Božímu rozkazu - zakázat rozšiřování poselství o království v celém křesťanstvu a nemohou zabránit jeho

trvalému zvěstování, kterým má na některé lidi být učiněn dostatečně hluboký dojem, jenž zanechá znamení, které dotyčné osoby zachová před popravou „šesti muži“ Božími v Armageddonu. Jestliže však světské úřady zakáží svědkům Jehovovým pokračovat v díle, pak tito svědci vědí ze Slova Božího, co mají dělat. Jak pravil apoštol Pavel: „Není potřebí psátí vám, neboť jste vy již tomu od Boha naučení.“ (1. Tes. 4:9) Povýšněme si zde obrazu ze Slova Božího, jímž Jehova dnes poučuje své svědky:

15 Situace v době apoštolů Ježíšových podobala se stavu v době, kdy Ezechiel měl vidění o „muži oděným rouchem lněným“. S pláčem vyřkl Ježíš své hrůzoplňné proroctví o zkáze Jerusalema římskými vojsky: „Nepřátelé tvoji obklíčí tě naspem a oblehnou tě a sevrou tě se všech stran, a na zem povalí tebe i děti tvé, které jsou v tobě, a nenechají v tobě kamene na kameni, poněvadž jsi nepoznalo času navštívení svého.“ (Luk. 19:41-44; *Sýkora*) Několik dní nato byla prolita krev Ježíšova, a dav volal: „Krev jeho na nás a na naše děti.“ (Mat. 27:25; *Žilka*) Dle toho určitě hrozilo zničení Jerusalema i jeho chrámu a pobití jeho obyvatelů. Padesátého dne po Ježíšově zmrtvýchvstání byly letnice, jež přinesly vylití svatého ducha Božího na věrný židovský ostatek, jenž krácel ve šlépějích Ježíše Krista jakožto zaslíbeného Mesiáše. Apoštol Petr zmínil se o proroctví Joelově, jež mluví o vylití ducha „v posledních dnech“, v kteréžto kritické době mají být zachráněni pouze ti, kteří zývají jméno Jehovovo, a lidu v Jerusalemě pak ohlásil Ježíše jako Jehovova Mesiáše, řka: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení.“ (Sk. ap. 2:14-40; *Žilka*) Tak byli postaveni před národní katastrofu, jež měla na ně přijít v r. 70 po Kr.

16 Mnozí z tehdejších obyvatelů Jerusalema uvěřili poselství a zúčastnili se pak pronikavého výchovného tažení dům od domu. Máme o tom tuto zprávu: „A na každý den trvajíce jednomyslně v chrámě [v Jerusalemě], a lámajíce po domech chléb, přijímali pokrm s potěšením a sprostností srdce, chválíce Boha a milost majíce u všeho lidu. Pán pak přidával církvi na každý den těch, kteříž by spaseni byli.“ (Sk. ap. 2:46, 47) Náboženské úřady v Jerusalemě postavily se proti této pronikavé a vytrvalé výchovné činnosti pomazaných následovníků Ježíšových a spikly se k pronásledování těchto lidí, aby je umlčely a aby zadržely jejich organizované dílo zachraňování lidí. Když apoštolé byli po třetí zatčeni a vedeni před soud, řekl jim velekněz, jenž předsedal nejvyššímu židovskému soudu (synedriu): „Zdaliž jsme vám přísně nepřikazovali, abyste neučili v tom jménu [Ježíše jako spasitele]? A aj, naplnili jste Jerusalemským učením svým a chcete na nás uvést krev člověka toho.“ (Sk. ap. 5:28) Jakou odpověď mohli tedy dát apoštolé tomuto nejvyššímu židovskému soudu, jenž byl přece uznán císařskými úřady římskými? Tomuto soudu byla dána plná moc soudit určité záležitosti, jež se týkaly židovského náboženství; tak pravil na příklad římský místodržitel židovským předním kněžím a jejich služebníkům o Ježíšovi: „Vezměte vy jej a ukřižujte, neboť já na něm viny nenalézám.“ - Jan 19:6.

12) Čím děje se znamenání, a proč tak?

13) Jak působil muž oděný rouchem lněným, a jak působí ostatek?

14) Proč pracuje ostatek dále vzdor zákazu?

15) Jak byli Židé varováni před národní pohromou roku 70 po Kr.?

16) Jakou námitku uvedly úřady před soudem proti apoštolům?

17 Císařské úřady v Římě vskutku uznávaly syne-
drium a přiznaly mu určité funkce v Judsku; avšak
onen nejvyšší židovský soud činil si též nároky, že za-
stupuje Boha a že jedná za něho. Zplnomocnil snad
Bůh onen soud v Jerusalemě, aby zakázal apoštolům
kázat jméno Ježíše jakožto jeho Mesiáše? Anebo zmoc-
nil Bůh naopak apoštolů, aby učili ve jménu Mesiáše
Ježíše? Tuto otázku řeší odpověď na jinou otázku, totiž:
Komu dal Bůh svého svatého ducha, jak to bylo před-
pověděno proroctvím Joelovým, dávaje takto pomaza-
ným svou ordinaci a příkaz? Nikoli nejvyššímu židov-
skému soudu, nýbrž apoštolům Ježíše Krista; bylo by
tedy svatého ducha zarmoutilo, ba znamenalo by boj
proti němu, kdyby byli uposlechli židovského soudu a
přestali kázat o Mesiáši, kterého Jehova vzkřísil z
mrtvých. Jehova Bůh je vyšší než kterýkoli lidský
soud a duch Boží má více moci než rozkazy kterého-
koliv takového soudu. Jehovovi, nejvyšší moci a auto-
ritě, museli apoštolé podat konečnou svou zprávu, aby
ukázali, jak vykonali od něho obdržený příkaz a jak
působili ve shodě s jeho svatým duchem. Neměli jiné
volby než uposlechnout jej a jeho svatého ducha.

18 Když tedy apoštolé soudu odpověděli, nebylo to
nestydaté a trestuhodné opovrhování tímto soudem.
Soud ten arcíř předtím kdysi jim vyhrožoval, „aby více
v tom jménu žádnému z lidí nemluvili. I povolavše
jich, přikázali jim, aby nikoli nemluvili, ani neučili
ve jménu Ježíšovu. Tedy Petr a Jan odpovídajíce, řekli
jim: Jest-li to spravedlivé před obličejem Božím, aby-
chom vás více poslouchali než Boha, sudte! Neboť ne-
můžeme nemluvití toho, co jsme viděli a slyšeli.“
(Sk. ap. 4:17-20) Apoštolé tedy mluvili dále. Když pak
stáli před tímž soudem, aby byli znovu vyslýcháni,
tu nepřenechali lidskému soudu, aby rozhodl, zda je
správné uposlechnout lidských soudců spíše než nej-
vyššího Boha. Směle a bez bázně svědčili tedy apo-
štolé, odpovídajíce jeden jako druhý na otázku soudu;
jejich odpověď je zaznamenána jako precedens v záko-
ně Božím, jenž byl napsán jako vodítko křesťanských
svědků Jehovových pro všechny budoucí podobné pří-
pady. Jejich vzornou odpověď najdeme tam ve slovech:
„Petr však a apoštolé odpověděli: „Poslouchati sluší ví-
ce Boha než lidí. Bůh otců našich vzkřísil Ježíše, kte-
rého jste vy usmrtili, pověsivše na dřevě. Toho pový-
šil Bůh pravící svou za kníže a Vykupitele, aby dal
pokání a odpuštění hříchu lidu izraelskému. A my
jsme svědky těch věcí, i Duch svatý, kterého Bůh
dal těm, kteří ho poslouchají.“ (Sk. ap. 5:27-32; *Sýkora*)

19 Apoštolé obdrželi svatého ducha, což znamená,
že oni to byli, kteří byli Boha poslušni. Jejich svědec-
tví bylo ve shodě se svědectvím svatého ducha Božího
a proto jednali správně, nedbajíce dřívějšího rozkazu
nejvyššího soudu. Jednali správně, když nedbali roz-
kazu téhož soudu, tvrdošijně vydaného v předem ztra-
ceném boji proti Jehovovi a jeho neodolatelnému sva-
tému duchu v jeho věrných svědčích. Po necelých 40
letech, totiž v roce 70 po Kr., přišla zkáza na nábo-
ženský Jerusalem, když římská vojska Titova srovnala
město i chrám se zemí a podle zpráv pobila 1.100.000
Židů. Z apoštolů a z jejich křesťanských spoluvychova-
telů nikdo nezahynul v onom krveprolití, a oni mohli
podat zprávu, jež je osvobodila ze spoluviny na oněch
strašlivých jatkách Židů, kteří tvrdohlavě odporovali
poučování v pravdách o pravém Mesiáši Jehovově.
Pokud však jde o nejvyšší židovský soud a jiné nábo-
ženské vůdce v Jerusalemě, ti nemohli Bohu podat
konečnou zprávu, jež by je osvobodila od viny na
smrti pobitých. (Luk. 11:46-52; Mat. 23:34-36) Zkáza
Jerusalema za Ezechiele i v době apoštolů byly strašli-

vé pohromy; nieméně jsou to pouze místní příklady
malého rozsahu onoho zničení, jež podle biblického
proroctví má přijít ve 20. století na protějšek Jerusa-
lema, na nevěrné křesťanstvo, jež se rozprostírá po
celé zemi a ovládá celou zem.

20 V této kritické době lidské společnosti, od roku
1918 po Kr., prokazuje se příklad „muže oděného rou-
chem lněným“ i příklad apoštolů stojících pod klatbou
soudního zákazu, rozhodně jako pravé vodítko, jímž
má se řídit zbytek svědků Jehovových v celém křes-
ťanstvu. V nynějších „posledních dnech“, před bitvou
armageddonskou, přizpůsobí se Jehovův pomazaný osta-
tek jakožto novodobý „muž oděný rouchem lněným“
ve svém jednání onomu správnému měřítku, a stejně
učiní i jeho spolupracovníci dobré vůle. Velmi jim zá-
leží na tom, jakou zprávu podají Pánu Bohu, když
vypukne konečná válka v Armageddonu.

NEUSTÁLÉ PRACOVÁNÍ OBVODU

21 Od roku 1918, kdy Jehovův posel přišel ke chrá-
mu, tedy téměř 30 let, procházeli svědci Jehovovi
protiobrazným Jerusalemem neboli křesťanstvem. Po-
dobně jako „muž oděný rouchem lněným“ dělali veřej-
ně a dům od domu znamení na čelech lidí. V některých
oblastech, zejména v Severní Americe a v Evropě,
procházeli vždy znovu a znovu týmž polem a jejich
náboženští odpůrci si stěžují, že naplnili zem svým
učením o Jehovovi Bohu a o jeho království pod Kris-
tem. Na mnoha místech setkávají se svědci Jehovovi
s obecnou lhostejností a zřejmou neúčastí nebo s orga-
nisovaným náboženským odporem. Měli by se proto
domnívat, že svůj obvod pracovali a prošli dost
často, aby jej naplnili poselstvím? Je jejich obvod nyní
příliš malý a měli by vlastně obdržet nové a větší
působíště, aby našli nové zajemce? Vzhledem k takov-
ým otázkám je pro nás radno vyslechnout žalobu
židovského soudu proti apoštolům: „Zdali jsme vám
přísně nepřikázali, abyste neučili v tom jménu? A aj,
naplnili jste Jerusalem učením svým.“ Dejme to-
mu, že apoštolé a jejich spoluúčedníci naplnili Jeru-
salem křesťanským učením. Přestali tam proto s vydá-
váním svědectví, jakoby byli dosti vykonali a Jeru-
salem by již nepotřeboval dalšího svědectví a jako-
by tam již nemohlo být dalších obrácených? Přišli
s námitkou, že místní jejich obvod stal se příliš ma-
lým a že v něm není dost místa pro další působení
mezi lidmi?

22 Považme toto: O letnicích, kdy začalo svatým
duchem Božím řízené a podporované veliké kazatelské
tažení, byl podle zprávy duch ten zprvu vyliť na
120 členné shromáždění. Jejich obvodem pro vydá-
vání svědectví bylo ovšem město Jerusalem. Jak ve-
líký byl Jerusalem? Podle nejlepších dosažitelných map
byl Jerusalem o oněch letnicích asi 1.200 metrů
dlouhý od severu k jihu a na 780 metrů široký od vý-
chodu na západ. Pokud tedy jde o rozlohu, pokrýval

17) Koho zmocnil Bůh k činnosti, a kdo musel mu podat
zprávu?

18) Kterou vzornou odpověď dali apoštolé soudu?

19) Jak se ukázalo, že apoštolé jednali správně, když ne-
dbali rozkazu soudu, a čeho příkladem byla zkáza Jerusa-
lema?

20) Jakému měřítku jednání musíme vyhovět, a proč
nám na tom záleží?

21) Jaké otázky vyvstanou, je-li obvod již opětovně pro-
pracován?

22, 23) Jak velíký byl obvod v Jerusalemě, a jak dalece
bylo postaráno o zvěstovatele evangelia?

plochu asi jednoho čtverečného kilometru. V tom byl zahrnut veliký, prostranný obvod chrámový. Ulice byly ovšem v celku úzké a domy stály těsně u sebe a byly několikaposchoďové, takže obyvatelstva bylo značné množství. Uvažme však: V tomto malém svědeckém obvodu asi 1 čtverečného kilometru anebo řekněme 72 obytných bloků města jako je New York, byla z počátku skupina 120 svědků. Je váš svědecký obvod stejně dobře opatřen zvěstovateli království?

23 A přece tehdy o letnicích „připojilo se k nim ten den duší okolo tří tisíců“ a biblická zpráva praví, že „na každý den trvali jednomyslně v chrámě (v Jerusalemě) a lámali dům od domu chléb a chválili Boha a měli milost u všeho lidu“. Představme si: V 72 městských blocích 3.000 svědků království, alespoň pokud trvaly letnice, při čemž nepochybně četní účastníci svátku rozbili své chatrče a stany ve velkém táboře venku za zdmi jerusalemskými. Později, nějaký čas po letnicích, mělo - jak praví zpráva - veřejné kázání apoštolů za následek, že „mnozí pak z těch, kteříž slyšeli slovo Boží, uvěřili. I učiněn jest počet mužů okolo pěti tisíců.“ (Sk. ap. 4:4) Jestliže tolik zvěstovatelů dlelo v obvodu Jerusalema, jak mohl být opatřen pro každého dostatečný obvod a pracovní pole k vydávání svědectví? Byl však opatřen, a zpráva později praví ve Skutcích apoštolů 6:7: „I roslo slovo Boží [to jest Boží poselství šířilo se dále kazatelskou činností - s jakým výsledkem?], a rozmáhal se počet učedníků v Jerusalemě velmi. Mnohý také zástup kněží poslouchal víry.“

24 Asi o 25 let později, když apoštol Pavel naposled navštívil Jerusalema, byla tam stále ještě skupina křesťanů, z nichž učedník Jakub je zvlášť uveden. (Sk. ap. 21:17-20) Tato skupina křesťanů zůstala v tomto obvodu až těsně před rokem 70 po Kr., kdy římská vojska vzala Jerusalema útokem a zničila jej. (Luk. 21:20-24) Tito svědci zůstali v městě jako pomazaní služebníci Boží, kteří měli příkaz vydávat tam neustále svědectví, nedbajíce námitek náboženských vůdců a tvrdých pronásledování židovských náboženství. Opustili město a vzdali se tohoto obvodu teprve tehdy, když bylo třeba uposlechnout prorockých slov Ježíšových, protože se blížila zkáza města římskými vojsky. Když pak konečně odešli a zanechali Jerusalema strašlivému jeho osudu, tu svědecké dílo tam bylo skutečně skončeno. Mohli podat věrnou konečnou zprávu o tom, jakým způsobem se zhostili své odpovědnosti za ono město, dokud toto ještě stálo se svými mnoha tisíci obyvateli. Po srovnání s těmito křesťany v Jerusalemě jistě nemůžeme dnes právem tvrdit, že náš obvod je příliš omezen a příliš často propracován a že tudíž v něm není více místa a příležitosti, pro další křesťanské výchovné dílo v křesťanstvu. Vpravdě nemůžeme toho říci nikdy před Armageddonem, kdy křesťanstvo bude zničeno velkým pobitím, neboť tehdy bude svědecké dílo svědků Jehovových a jejich druhů dobré vůle skutečně skončeno.

25 Zasvěcení druhové dobré vůle jsou lidé, kteří dostanou znamení pravdy na čela. To děje se svědeckou činností pomazaného ostatku, zástupu „muže oděného rouchem lněným“. Za vedení tohoto pomazaného ostatku účastní se „označení“ lidé dobré vůle tohoto výchovného díla a pomáhají při něm. Ti byli označeni, protože s vírou vyslechli poselství a přišli k Pánu, zasvětili se mu a veřejně ho vyznávajíce; svým poslem v chrámě pak přikazuje Jehova: „A kdo slyší, řiž: Přijď!“ to jest „Přijď“ k dalším ještě lidem, kteří to ochotně vyslechnou a jimž nutně třeba udělat znamení na čelo dříve než křesťanstvo padne v bitvě armageddonské.

(Zjev. 22:17). Jaký užitek může jim znamení to přinést? To nám důrazně ukazuje vidění Ezechielovo.

26 Čtete: „Jiným pak těm řekl tak, že jsem slyšel: Projděte skrze město za ním, a bijte; neodpouštějž oko vaše, aniž se slitovávájte! Starce, mládence i pannu, maličké i ženy mordujte až do vyhubení, ale ke *všelikému muži, na němž by bylo znamení, nepřistupujte [se nedotýkejte]*, a od svatyně mé počněte! Takž začali od mužů těch starších, kteříž byli před chrámem [oněch 25 ctitelů slunce]. (Neboť jim byl řekl: Poskvrňte domu, a naplňte síně zbitými! Jdětež!) A vyšedše, bili v městě. I stalo se, když je bili, a já pozůstal, že jsem padl na tvář svou, a zvolal jsem, řka: Ach, Panovníče Jehovo, zdaliž zahubíš všecken ostatek Izraelský, vylévaje prchlivost svou na Jerusalema? I řekl mi: Nepravost domu Izraelského a Judského veliká jest velmi velice, a naplněna jest země mordy, a město plné jest převrácenců. Neboť říkali: Opustil Jehova zemi tuto, a Jehova nikoli nepatří na nás. Protož já také cestu jejich na hlavu jejich obrátím; neodpustí jim oko mé, aniž se slituji.“ - Ezech. 9:5-10.

27 Za Ezechiele spočíval užitek znamení v tom, že označení mohli ujt pobití popravčími mocemi Jehovovými, které zasáhly neoznačené náboženské přestupníky smlouvy; měli být ušetřeni a zakusit milosrdenství Jehovy Boha, jenž jim poskytl ochranu a vysvobození. V naší době, od roku 1918, kdy posel Jehovův přišel ke chrámu, spočívá užitek znamení na čele porozumění v tom, že lze uniknout odsouzení k záhubě, kterou uvedou popravčí Jehovovi na konci tohoto světa na křesťanstvo, že tedy lze dosáhnout Božího milosrdenství a jeho milosti skrze Krista Ježíše a stát se tak hodným života ve spravedlivém novém světě pod Božím královstvím. Jakmile popravčí zástupy Jehovovy zničí v konečné bitvě bez slitování a soucitu pokrytecké křesťanstvo i s jeho přívrženci a zastánci, pak budou ti z označených, kteří přirozeným způsobem snad zemřeli před vypuknutím Armageddonu, vzkríšení k životu na zemi. Ostatní označení budou ušetřeni a v soužení armageddonském zachováni naživu. Tak vejdou všichni označení společně do předností života na očistěné zemi ve spravedlivém novém světě „nového nebe a nové země“. (2. Petra 3:13) Znamení na čele slouží tudíž k záchraně pro život na zemi ve spravedlivém novém světě.

28 Aby lidé dobré vůle mohli obdržet toto znamení, než svět v Armageddonu skončí nadobro, proto zachoval Jehova údy svého pomazaného ostatku na živu přes rok 1918, očistiv je svým poslem, jenž tehdy přišel ke chrámu. Tito údové ostatku v těle jsou oni vyvolení, o nichž mluvil Ježíš ve svém prorocství o „konci světa“, řka: „Neboť bude tehdaž soužení veliké, jakéhož nebylo od počátku světa až do té chvíle, aniž kdy potom bude. A byt nebyli ukráceni dnové ti, nebyl by spasen žádný člověk. Ale pro vyvolené ukráceni budou ti dnové.“ (Mat. 24:21, 22) Pomazaný ostatek musí tudíž v mezidobí, od roku 1918 po Kr., vykonat časové dílo znamenání podobné jako onen „muž oděný rouchem lněným“. Bůh ho vysílá vykonat toto dílo, zatím co zdržuje protiobrazných šest popravčích, dokud nepřijde jeho doba pro krátké ale důkladné konečné soužení

24 a) Proč mohla tamější skupina nakonec podat dobrou zprávu o svém díle? b) Co tedy nemůžeme tvrdit?

25) Jak byli lidé dobré vůle označeni, a co musí dělat?

26) Jak ukázalo vidění, že znamení přinese označeným požehnání?

27) V čem spočívá užitek označení od roku 1918?

28) K čí záchraně slouží dílo znamenání, a proč to?

v Armageddonu. Provádění tohoto výchovného díla znamenání slouží k záchraně pomazaného ostatku pro věčný život v nebesích jakož i k záchraně těch, kteří jsou označeni pro spasení pozemské; jedině z poslušnosti Bohem daného příkazu, že dílo to má být vykonáno nyní, následují tito svědci svého vůdce, Beránka Božího, kamkoli jde, a tak prokáží se hodni života s ním v jeho nebeském království. Předpis zní: „To čině, i samého sebe spasiš, i ty, kteříž tebe poslouchají.“ (1. Tim. 4:16) Údové pomazaného ostatku nesmí být sobečtí a starat se jen o svou vlastní záchranu. Jako „muži oděnému rouchem lněným“ musí i jim záležet na záchraně jiných a to zejména v dnešní době světové krise.

POSKYTNOUT PŘÍLEŽITOST VŠEM

29 S podporou množství poznamenaných druhů dobré vůle musí nyní údové pomazaného ostatku dále procházet křesťanstvem s královským poselstvím o záchraně, jímž děje se označování. Dělají-li znamení na čela lidí, neznamená to ovšem, že by měli soudit jednotlivé osoby a rozhodovat, zda zaslouží záchranu neb zničení. Musíme přenechat poselství o království, aby vybralo ty, kteří jsou hodni býti označeni, a kteří se ochotně dají označit. Musíme proto Boží poselství dále kázat uprostřed křesťanstva, nedbajíce, zda většina setrvává ve falešném náboženském uctívání a odmítne znamení anebo zda je přijme. Při zkáze Jerusalema za Ezechiele a Jeremiáše bylo před krveprolitím zachráněno poměrně málo lidí. Z prorockého vidění Ezechieleova i z jiných biblických prorocství bezpečně poznáváme, že v Armageddonu tomu bude právě tak.

30 Náboženští duchovní křesťanstva, katoličtí i protestantští, budou se takovému prohlášení svědků Jehovových smát a vysmívat, jakoby bylo přehnané anebo jakoby šlo o pouhý krásný sen. Nikdo však nezná náboženský postoj obyvatelů v křesťanstvu a jejich sympatie anebo odpor vůči Bohu lépe než svědci Jehovovi. Ti je znají lépe než je může poznat Americký ústav pro výzkum veřejného mínění svými proslulými anketami, jež zavedl dr. Georg Gallup. Chtěje se takovýmto hlasováním dle Gallupa informovat o veřejném mínění, vysílá tento americký ústav své zástupce, aby navázali styk se všemi kruhy obyvatelstva. Tito zástupci dotazují se však jen poměrně malého počtu lidí z každé vrstvy obyvatelstva, jejichž názory se pro srovnání sčítají. Z takovýchto dotazů učiněné závěry ukázaly se v mnoha případech v podstatě správné.

31 Svědci Jehovovi jsou však ve svém díle důkladnější než kterýkoli ústav pro veřejné mínění. Jdou nejen k několika zástupcům z každé vrstvy obyvatelstva. Podle rozkazu Božího skrze Krista Ježíše hovoří ve svých obvodech se všemi lidmi a pečují o to, aby nevynechali ani jediného rozumem obdařeného člověka. Nečiní tak proto, aby si hráli na soudce kohokoliv, dávají však všem příležitost, aby je slyšeli a sami se rozhodli. Za tím účelem následují dnes svědci Jehovovi působivého příkladu Ježíše Krista a jeho apoštolů, chodíce dům od domu, aby kázali v příbytcích lidí i veřejně. (Sk. ap. 20:20) Tak dostanou se do osobního styku s veškerými lidmi ze všech tříd a poznají tak sami jejich postoj a jejich rozhodnutí ve věcech Božích. Od roku 1920 do konce srpna 1947 rozšířili údové pomazaného ostatku Jehovova a jejich druhové dobré vůle na celé zemi přes půl miliardy knih a brožur v 88 jazycích, nečítajíc časopisy, traktáty a letáky. Co myslíte, kolik bytů a obchodů museli svědci Jehovovi navštívit, aby všechny tyto spisy rozšířili, a jak často

museli projít tímž obvodem? V samotném právě uplynulém služebním roce 1947 bylo 202.100 těchto věrných svědků pravidelně každý měsíc v činné službě v poli a odevzdalo lidem 20 milionů knih a brožur a mimoto 12 milionů jednotlivých výtisků časopisů naší Společnosti; při tom vykonali téměř 12 milionů dodatečných návštěv u zájemců. Vynaložili na to přes 40 milionů pracovních hodin, které ztrávili v poli, v přímém styku s lidmi všech tříd, ať už je tito přijali přívětivě anebo nepřátelsky.

32 Nezískali tak o stavu lidí informace z první ruky? Zádná jiná organizace nemůže lépe vědět než tito horliví svědci, jak přesně hodí se následující slova Boží z Ezechiele o někdejších Israelitech dnes na křesťanstvo: „Nepravost domu Israelského a Judského veliká jest velmi velice, a naplněna jest země mordy, a město plné jest převrácenců. Neboť říkali: Opustil Jehova zemi tuto, a Jehova nikoli nepatří na nás“? (Ez. 9:9) Vzdor takovému náboženskému stavu v někdejších Judsku a Jerusalemě byli přece lidé, kteří se nechali poznamenanat. Bůh to věděl a poslal svého „muže oděného rouchem lněným“ celým městem, aby nalezl aspoň některé, jež by mohl označit na čele, lidi, kteří vzdychali a naříkali nad všemi těmi náboženskými ohavnostmi, které se v něm děly. Tak i dnes. Přes hanebný a politováníhodný stav křesťanstva všeobecně, jsou v něm někteří lidé, kteří vzdychají a naříkají anebo ještě budou vzdychat a naříkat z ošklivosti a ze zoufalství nad náboženskými, politickými a obchodními ohavnostmi. Svědci Jehovovi to vědí! A to je příčinou, proč nadále procházejí křesťanstvem, aby našli všechny tyto sužované. Tyto pokorné musí pak označit na sídle rozumu, přinášejíce jim Boží „přítomnou pravdu“ k jejich záchraně.

33 Duchovenstvo křesťanstva volá na svědky Jehovovy: „Nechte naše náboženské působiště na pokoji; nepřibližujte se k našim lidem! Máme v celém křesťanstvu 592.406.542 protestantů a římských a pravoslavných katolíků. V roce 1945 měli jsme v samotných Spojených státech 67.722.202 členů. Nechte je na pokoji!“ Avšak nejvyšší Bůh, jenž má na zřeteli blízkí se zkázu skrze své popravčí, vysílá před nimi svého „muže oděného rouchem lněným“, údy svého pomazaného ostatku, provázené jejich druhy dobré vůle, a slavnostně jim přikazuje: „Projděte prostředkem křesťanstva a znameňte!“

34 Co na tom, jestliže náboženské obyvatelstvo křesťanstva vcelku nechce přijmout pravdu a nechce se dát označit spasitelným znamením? Ve Spojených státech na př. je snad protestantů a katolíků podle jména 67.722.202, to je však méně než polovina veškerého obyvatelstva. Co však je s ostatními? Svědci Jehovovi měli by pravidelně a vytrvale všude procházet zemí, aby viděli, kolik z této druhé poloviny obyvatelstva vzdychá a naříká nad ohavnostmi křesťanstva a chtělo by být zachráněno před zkázou, jež visí nad hlavou křesťanstva. Jestliže náboženští lidé v křesťanstvu, kteří běhají do kostelů, nechtějí přijmout poselství o království z rukou svědků Jehovových, poskyt-

29) Jestliže ti, kteří označují jiné, nejsou soudci, proč přesto káží dále?

30, 31) Proč mohou svědci Jehovovi znáti dnes stav lidu lépe než kterýkoli ústav pro veřejné mínění?

32) Jsou-li svědci Jehovovi takto informováni, proč přesto vytrvale procházejí křesťanstvem?

33) Co nařizuje duchovenstvo, co však nám rozkazuje Bůh?

34) Jestliže se náboženští církevníci nechtějí dát označit, komu měli bychom věnovat pozornost a pro koho působit?

něme tedy nenáboženským stamilionům, kteří bydlí roztroušeni v celém křesťanstvu, přfležitost přijmou znamení anebo je odmítnout! O tom, kteří lidé mají být zachráněni, nerozhoduje křesťanstvo. Náš rozkaz od Boha, daný kdysi též Ezechielovi, zní: „Mluv tedy slova má k nim, ať - snad - poslechnou nebo neposlechnou, neboť zpurní jsou.“ - Ezech. 2:7; *Hejčl.*

35 Svou zprávu musíme nakonec podat Bohu, jenž

je našim velitelem, a nikoli křesťanstvu, neboť to zajde v Armageddonu navždy. Naše konečná zpráva ukáže, zda jsme poslouchali Jehovu Boha anebo nepravé křesťanstvo. Co tedy zjeví? Nemůžeme poslouchati obou, ale toliko jednoho! Sva z 15. září 1947.

35) Komu musíme podat svou konečnou zprávu, a co musí tato prokázat?

Co ukázala zpráva

EZECHIELOVO vidění ukazuje naprosto určitě, co učiní věrný pomazaný ostatek Jehovův. Ezechiel praví: „A aj, muž oděný rouchem lněným, při jehož bedrách byl kalamář, oznámil tu věc, řka: Učinil jsem, jakž jsi mi rozkázal.“ (Ezech. 9:11) Bůh přijal tuto zprávu, jak vysvítá z další kapitoly prorocství Ezechielova. Tam se nám ukazuje, že Jehova svěřil „muži oděnému rouchem lněným“ ve službách Božích vykonání dalšího díla. (Ezech. 10:1-7) Tak nás všemohoucí Bůh poučuje, že předvídal určitý zástup pomazaných, kteří společně vykonají jeho příkaz, totiž označování lidí dobré vůle k záchraně. Kdo jsou jednotlivé osoby tohoto zástupu jmenovitě, to nám inspirovaná zpráva nepraví. Každý zasvěcený křesťan, který je pomazán duchem Božím, musí sám rozhodnout, zda chce náležet k tomuto poslušnému, schválenému zástupu a to tím, že svou osobnost nechá plně splynout se skupinou, jež koná dílo „znamenání“, a spolu s ní působí jako jeden z jejich členů. Každý pomazaný má tuto povinnost, neboť Bůh neschvaluje rozkol neb rozdělení mezi svým organisovaným lidem na zemi. Ježíš se modlil o jejich jednotu a oni musí být jedno v Bohu a v jeho díle. A chtějí-li označení lidé dobré vůle dnes stát na straně záchran, musí své označení projevit tím, že se připojí k dílu dnešního „muže oděného rouchem lněným“, jehož hlavou je Kristus Ježíš. Musí k poznání životodárné pravdy pomáhat i jiným, kteří vzdychají a naříkají nad smrtelnými ohavnostmi tak zvaného křesťanstva.

2 Nikdo z údů pomazaného ostatku i jeho druhů dobré vůle není konec konců odpověden žádnému jednotlivci na zemi. Každý musí svou konečnou zprávu odevzdat Jehovovu poslu v chrámě. Když tedy pionýr-zvěstovatel celým časem nebo skupinový zvěstovatel sestavuje svou týdenní neb měsíční zprávu o práci vykonané v nynějším výchovném tažení, jež je v proudu v celém křesťanstvu tak, že poselství se káže ústně i rozšiřováním spisů, pak svou zprávu nebude zveličovat jen aby vykazoval vysoké číslce o svých výkonech anebo aby předstíral, že vyhovuje zvláštním požadavkům služby. Nejsme služebníky lidí a lidských organisací, nýbrž služebníky Božími. Když tedy sestavujeme své zprávy, měli bychom každý jednat podle pravidla poctivosti: „Sloužíce ne na oko jako ti, kteří chtějí se zalíbiti lidem, nýbrž jako služebníci Kristovi, konající vůli Boží ze srdce, sloužíce s dobrou myslí jako Pánu a ne lidem u vědomí, že každý obdrží od Pána to (za to odplatu; *Žilka*), co dobrého učiní, ať jest nevolník nebo svoboden.“ - Efez. 6:6-8; *Sýkora*.

3 Dále měl by každý, jehož odpovědností je sbírat a sestavovat zprávy o práci vykonané jinými, mít na zřeteli, že tyto pracovníci nejsou jeho služebníky, že neslouží jemu a že tudíž není oprávněn je pro tyto zprávy soudit a kritizovat. Tyto zprávy naznačují schopnost neb neschopnost pracovníka pro jiné zvláštní přednosti a služby; avšak nikdo z těch, kdo tyto zprávy zpracovávají, není oprávněn tyto ochotné pracovníky kritizovat, žalovat na ně anebo jim spílat.

Nikdo ze zúčastněných na tomto výchovném díle nedostal od nikakého člověka příkaz, aby byl služebníkem takových lidí. Všichni, kteří patří k zástupu „muže oděného rouchem lněným“, a všichni pomocníci dobré vůle jsou zasvěceni Bohu, jsou jeho služebníky a konají dílo podle jeho rozkazů. Proč tedy měl by se kdokoli z nás pokoušet zaujmout místo Boží a hrát si na soudce nad jinými? Jak je psáno: „Ty pak, proč soudíš bratra svého? Aneb i ty, proč pohrdáš bratrem svým? Všichni zajisté budeme státi před soudnou stolicí Boží, neboť psáno jest: Živ jsem já, praví Jehova, že přede mnou poklekne každé koleno a každý jazyk vyzná Boha.“ Protož každý z nás bude (sám) za sebe počet vydávati Bohu.“ (Řím. 14:10-12; *Sýkora*) U každého mělo by se uznat to, co se snaží vykonat jako učiněné Pánu, a každý měl by být povzbuzen.

4 Zda „muž oděný rouchem lněným“ hlásil počet osob, které označil na čele, vidění Ezechielovo neukazuje. Proč neměl by mít zájem na jejich počtu? Byl poslán městem, aby dělal znamení, a zajisté určitý počet označil, neboť nakonec podal zprávu, že splnil rozkazy svého velitele. Účastnil se tedy vskutku díla znamenání, a to před příchodem oněch šesti popravčích. Jeho věrnost v tomto díle znamenání je rozhodující. Dnes věnují se Watch Tower Bible and Tract Society a s ní spojení svědci Jehovovi dílu znamenání, jak je Bůh přikázal pro tuto dobu před Armageddonem. Je pravda, že Společnost ve své Ročence a v jiných publikacích uvádí číslce o počtech činných zvěstovatelů království, kteří konají dílo znamenání. To se však neděje, abychom ukázali, že spoléháme na počet. Neděje se to, abychom se chlubili a honosili číslcemi.

5 Král David byl kdysi potrestán, protože sčítal dítky Israele; to však stalo se Davidovi, protože jeho sčítání odporovalo nařízení Božímu. (1. Paralip. 21:1-30; 27:23, 24) Taková nařízení neplatí pro následovníky šlépějí Krista Ježíše. Původní ostatek Israelitů, jenž se vrátil z Babylona do Jerusalema, aby tam budoval chrám, byl určitě spočten, dokonce i jeho dobytek. (Ezdráš 2:64-70; Neh. 7:66-73) Kniha Skutků apoštolských, jež byla napsána jedním z následovníků Ježíšových, zmiňuje se třikrát o počtu židovského ostatku věřících v Jerusalemě, aby podala číselný důkaz vzrůstu křesťanské církve v oněch dnech, které skončily zkázou Jerusalema. (Sk. ap. 1:15; 2:41; 4:4) Zpráva tam praví: „Pán pak přidával církvi na každý den těch, kteříž by spaseni byli.“ „A rozmáhal se počet učedníků v Jerusalemě velmi.“ (Sk. ap. 2:47; 6:7) Podobně máme i my dnes plné právo počítat ty, kteří

1) a) Co předvídal Bůh, jak nám ukazuje Ezechiel 9:11? b) Jak se zjistí, kdo patří k údům zástupu „muže oděného rouchem lněným“?

2) Proč musíme být poctiví, když sestavujeme svou zprávu o polní službě?

3) Proč nesmíme žalovat na jiné anebo jim spílat pro jejich zprávy o práci?

4, 5) a) Počítal muž v rouchu lněném jím označované anebo co rozhodovalo, pokud jde o jeho zprávu? b) Proč jedná Společnost správně, když počítá?

jsou spojeni se zástupem „muže oděného rouchem lněným“ a účastní se díla znamenání lidí k jejich spáse.

6 Pokud jde o počet těch, kteří mají být znamenáni, neklade se nám žádná mez. Dobrý pastýř Kristus Ježíš shromáždí své „jiné ovce“ do své ohrady bezpečnosti. (Jan 10:16) O počtu těchto označených „ovcí“ je předpověděno, že jich bude „zástup veliký, kteréhož by žádný přecísti nemohl“. Jsme tedy zmocněni pracovat dále a označit všechny ty, kteří se označit nechají. Sami ze sebe nemůžeme předem vědět, jak velký počet jich nakonec bude, můžeme je však dále počítat, pokračující ve službě Bohem stanovené, abychom pozorovali vzrůst a radovali se z něho, protože Boží požehnání spočívá na našem úsilí. (Zjev. 7:9-17) V žádném případě nesmíme však při určité číslici přestat a říci, že dílo je skončeno, neboť konečný počet není předem znám a nebyl nám předpověděn. Dokud tedy je čas působit, než Jehova uvede na bojiště svých v obraze ukázaných šest popravčích, aby zahájili pobíjení v Armageddonu, je naší povinností působit dále v naději, že počet „velikého zástupu“ označených poroste. Máme-li nezištný zájem na záchraně jiných a na vzrůstu chválení Boha ze rtů jiných, budeme se nadovat z rostoucího počtu „velikého zástupu“, jenž je shromáždován.

7 Z milosti Boží konáme dílo záchrany skrze

Krista. Nic nemá většího významu pro lidi v křesťanstvu i mimo ně. Na zemi není nyní velkolepější předností, než mít účast na tomto díle podle míry našich zasvěcených schopností. Dílo to musí být nyní vykonáno. Spěšně se blíží Armageddon, kdy Jehova dá rozkaz svým popravčím pod Kristem Ježíšem, aby následovali „muže oděného rouchem lněným“ a prošli celou zemí, pobíjejíce všechny neoznačené, mladé i staré, muže i ženy. Tehdy nebude se více pokračovat v díle znamenání. (Zjev. 19:14-21) Místo toho přijde osudná chvíle pro podání konečné zprávy našemu božskému příkazci, Jehovovi. Svým jednáním nyní, v této době příznivých příležitostí, rozhodnou se všichni, kteří jsou ze srdce věrní, pro spojení s onou skupinou, jež pak podá Bohu zprávu: „Učinil jsem, jak jsi mi rozkázal.“ Taková zpráva zalíbí se našemu nebeskému Otci a rozveselí jeho srdce, protože tím bude ospravedlněno jeho ctihodné jméno a jeho svrchovanost nad námi. Bude to též dokladem záchrany velikého zástupu lidí skrze našeho Pána Ježíše Krista.

SVa z 15. září 1947.

6) Proč musíme působit dále, aniž bychom při určitém počtu přestali?

7) Proč je toto dílo tak velikou předností a tak důležité, a pro co rozhodnou se věrní ohledně své konečné zprávy o tom?

Jeden král pro celou zemi

„Srdce mé kypí dobrými slovy; pravím: Mé skutky mají být pro krále... Místo otců svých budeš mítí dítky své: ustanovíš je za knížata po celé zemi.“ - Žalm 45:2, 17; *Leeser*.

JEHOVUV inspirovaný básník a prorok hleděl dlouhou řadou více než 2500 let až do našeho věku atomických bomb a Spojených národů. V jeho mysli nebylo nejistoty v otázkách: „Kdo má vládnout zemi?“ a „Kdo jí nakonec bude vládnout?“ V knize, jejíž oběh předčí oběh kterékoli jiné knihy v dějinách, totiž v bibli, básník-prorok směle se zastal svého osobního přesvědčení v otázce, kdo má být králem nad celou zemí, a předpověděl též, kdo jím nepochybně bude vzdor všem nepřátelům jeho panství. Prorok zemřel v naději, že zmrtvýchvstáním vrátí se k životu na zemi a to v době, kdy jeho vyloučený panovník světa bude plně u moci, poraziv navždy všechny protivníky své vlády. Básník-prorok stále ještě je mrtev, i když zřejmě již ne na dlouho. Jeho proroctví však ještě žije; a nikdy nemohlo nám lépe pomoci než dnes, rozhodnout otázku světového panství.

2 V této době potírajících se ideologií nevystupuje prorok Jehovy Boha na jevišti našeho rozděleného světa osobně, aby přednesl svůj Žalm ukazující, na koho padla jeho volba, a aby ohlásil panovníka nového světa spravedlnosti. Musí to za něho učinit jiní. Kdo to bude aneb kdo to je? Jsou to lidé stejně strhujícího přesvědčení jako byl prorok, lidé plně zasvěcení témuž Bohu jako on, lidé, kteří jsou odhodláni být svědky pro Něho a pro jeho krále stejně jako byl onen básník-prorok. V době prorokově i později zpíval jeho báseň v chrámě jeruzalémském sbor cvičených pěvců za doprovodu hudby. Nazývali je „Koreovci“. Báseň měla tudíž v nadpise toto věnování: „Přednímu kantoru ze synů Chóre, na šošannim, vyučující. Píseň o lásce.“ (Žalm 45:1) Anebo dle Americké standartní verze: „Přednímu hudebníku; složeno na šošannim [lilie]. Žalm synů Korah, Maskil. Píseň lásky.“

3 Tato lyrická báseň, zpívaná na melodii „šošannim“ neb „lilie“, byla „maskil“ čili „vyučující žalm“ pro všechny, kdo ji slyšeli sborem v chrámě zpívat; vedoucím jejím námětem bylo království Boží pod Mesi-

ášem. Zpěváky byli vycvičení mužští členové domu Chóre, rodiny zasvěcených levitů, kteří byli zasvěceni službě Jehovově v chrámě a obzvláště zpěvu za vedení „kantorů“ neb „předního hudebníka“. Jako zpěváci této písně vyučující o království byli tito zasvěcení svědky Jehovy Boha. Svědci Jehovovi trvají až do tohoto roku 1948; jsou to zasvěcení následovníci Jehovou ustanoveného krále nového světa spravedlnosti. Čestným jejich posláním je, vyzvednout znovu onen významný žalm, který zpívali kdysi Koreovci, a pět jej s veškerou odvahou a přesvědčením onoho proroka mezi všemi národy v jejich nynějším dilemmatu. Tito novodobí pěvci ve službě Jehovově studují a uvažují o této básni, jež je jediným nadějným řešením všech problémů lidstva, a srdce jejich se rozbuší poznáním dalekosáhlého významu této písně. Srdce jejich překypuje nadšením nad její velkolepostí a oni hoří touhou, aby to mohli vyjádřit svými ústy. Nelze jim zabránit v mluvení; oni musí provolat něco radostného o pomazaném králi Jehovy Boha.

PROČ SE ROZHODNOUT PRO NĚHO?

4 „Srdce mi kypí vzácnými city, - báseň svoji věnuji králi - jazyk můj rychlopiscovým pérem jest.“ (Žalm 44:2; *Hejčl*) Anebo jak židovský překlad Leeserův z roku 1853 podává hebrejský text: „Srdce mé kypí dobrými slovy; pravím: Mé skutky mají být pro krále. Jazyk můj je pérem hbitého písaře.“ (Žalm 45:2) Dobrý to námět! Vskutku není ve vesmíru znamenitějšího námětu nad téma o panovníku, jenž skutečně bude vládnout jako „král z milosti Boží“. Tento král nebyl pomazán náboženským duchovním v nějakém opatství, v nějaké basilice nebo katedrále, ale sám Jehova Bůh jej pomazal k úřadu plnou měrou svatého

1) V kterých otázkách nebylo u básníka-proroka nijaké nejistoty?

2, 3) a) Jací lidé musí dnes přednášet jeho báseň? b) Jak musí tato báseň být zpívána, a kým?

4) Proč je zde opěvovaný král pravým králem?

ducha čili neviditelné účinné mocí Boží. On je všemohoucím Bohem vyvolený král podle vlastního zákona Božího o následnictví po králi Davidovi v Jerusalemě. s nímž Jehova Bůh uzavřel smlouvu o věčném království. (2. Sam. 7:8-17) Tento panovník je bez jakékoliv pochyby pravým králem na základě rodokmenu svých předků i dle přísahy nejvyššího Boha. S pomocí Všemohoucího zničí všechny nepřátele Boží i člověka a zavede na zemi nekončící věk trvalého blahobytu a štěstí, pokoje a života.

5 Není tedy divu, že ti, kdo poznají a pochopí, co básník-prorok zde píše, tímto dobrým poselstvím neodolatelně překypují. Otevřeně se prohlašují pro tohoto panovníka světa. Zařídí své věci v životě tak, aby mohli jemu sloužit a fedovat zájmy jeho království. Odhodlaně praví slovy Žalmu 45: „Mé skutky mají být pro krále.“ V tomto postavení jsou neoblomní. Aby se mohli zvláště věnovat skutkům pro krále a věrně o něm mluvit, věnují mu cele svůj čas a svou pozornost a nevměšují se do věcí tohoto světa. Mají spolehlivé zaslíbení z prorockého Slova Božího, že jeho mocný král uvede strašlivý zmatek lidských záležitostí do pořádku a to mocí a moudrostí větší než jen lidskou. Ve shodě s touto vírou nezúčastní se marného úsilí politických, obchodních a náboženských hnutí lidí ve světě, která mají tento svět zachránit před zkázou. Nezúčastní se nijakých revolučních násilností proti politickým stranám, náboženským organizacím neb stávajícím vládám tohoto světa. Jejich „skutky pro krále“ jsou pokojným dílem výchovným, kterým se král a požehnání jeho panství ohlašují sužovaným lidem.

6 Jsouce přísně neutrální vůči mocem, stojícím proti sobě, a sporům tohoto světa, dbáme činně neutrality, jež se vyznačuje horlivou činností poučování účelivých lidí o pravdách království. Nemluvíme-li o nich slovy jazyka, pak poučujeme lidi slovem psaným neb tištěným, rozšiřující pravidelně knihy, brožury a časopisy, jež vesměs jednají o království. Tyto spisy oznamují, co diktoval jazyk svatých mužů, inspirovaných duchem Božím, a co bylo zaznamenáno v psaném Slovu Božím, v bibli. „Jazyk můj rychlipsisovým pérem jest“, řekl básník-prorok. Jiný prorok, král David, pravil: „Duch Jehovův mluvil skrze mne, a řeč jeho jazykem mým vynesena.“ (2. Sam. 23:2) Stejně tomu bylo při diktátu 45. Žalmu. Tak rychle jako písař dovedl perem psát, byl jazyk žalmistův inspirován duchem Božím k diktování.

7 Básník-prorok nám pak praví, proč se rozhodl pro Jehovova krále, jenž má vládnout novému světu, který podle svého slibu zřídí Bůh pro požehnání všech lidí dobré vůle. Obrací se ke králi samotnému, aby chválil jeho královské vlastnosti, jež odpovídají požadavkům Božím i potřebám lidstva. Nemusíme se dohadovat, kdo je tento král, k němuž se z vnuknutí ducha obrací žalmista svými slovy. Bůh vyloučil jakoukoliv pouhou domněnku tím, že inspiroval jiného svého služebníka, apoštola Pavla, aby nám krále označil. Král ten je podle svého přirozeného původu z krále Davida označen v proroctví jako „syn Davidův“. Tím byl však jen podle těla. Ve skutečnosti je jednozplozeným Synem Božím. Není to nikdo jiný než pomazaný a oslavený Pán Ježíš Kristus. On je to, jehož Jehova Bůh před jeho lidským zrozením použil v nebi k tomu, aby stvořil všechno ostatní ve vesmíru. Narodil se na zemi v městě Betlemě jako lidský potomek krále Davida. To se stalo, aby se stal pomazaným „synem Davidovým“. Stalo se to též proto, aby se mohl Bohu nabídnout jako oběť a tak vykoupit z hříchu a ze smrti všechny ty, kteří v něho uvěří, očisťuje je svou krví z jejich hříchů.

8 Byl vzkříšen ze smrti, kterou utrpěl pro svou věrnost Bohu. Nebyl vzkříšen jako člověk, neboť v tom případě byl by svou lidskou obětí vzal zpět a byl by stále ještě člověkem. „málo menším andělů“. (Žalm 8:5-6; Žid. 2:5-9) V první a druhé kapitole listu Židům apoštol Pavel naopak dokládá, že Ježíš Kristus nebyl ponechán „maličko nižším andělů“, nýbrž že byl „tím důstojnějším nad anděly učiněn“, obdržev dědictví a jméno daleko znamenitější než měli oni. To stalo se tak, že byl vzkříšen ze smrti k životu v nebi jako oslavený duchovní tvor, nesmrtelný a božský, a dosazen „na pravici velebnosti na výsostech“, to jest na pravici Nejvyššího, Boha Jehovy. Ve smlouvě pro království, kterou uzavřel s králem Davidem, pravil proto Jehova o Ježíši Kristu jakožto „synu Davidovu“: „Já budu jemu Otcem, a on mi bude Synem“; dále řekl o tomto Synu: „Klanějte se jemu všickni andělé Boží.“ (Žid. 1:1-6) Aby pak ukázal, že postavení Ježíše Krista po jeho oslavení v nebi je vznešenější než postavení věrných andělů, uvádí nato apoštol Pavel verše 7 a 8 Žalmu 45 a vztahuje je na oslaveného Ježíše Krista. Ano, Žalm 45 splňuje se na králi Ježíši Kristu a to zejména od roku 1914 po Kr., neboť tehdy skončily „časy národů“ a zároveň nastala slavná událost zrození království Božího. - Zjev. 12:1-5, 10.

9 Zda v Žalmu 45 byl král Šalomoun použit jako předobrazný příklad anebo zda psal žalm ten prorok Izaiáš a použil krále Ezechiáše jako představitele Mesiáše, nemá valného významu. Víme, že slova 45. Žalmu jsou proroctvím a vztahují se nyní na Ježíše Krista, na oslaveného krále Jehovy Boha. „Ó jak jsi ty překrásný mimo všechny syny lidské, rozlita jest i milost ve rtech tvých, protože jest tobě požehnal Bůh až na věky.“ (Žalm 45:3) Bible nám nepodává popisu o tom, jak Ježíš vypadal jako člověk na zemi, a všechny malby umělců římskokatolických i protestantských, které jej domněle představují, jsou vesměs fantazie a znetvořeniny. Určitě však je Kristus Ježíš nyní, po tom co byl oslaven v nebi a stal se „odlesk slávy a otisk podstaty Boží“, krásnější než všichni synové lidští a nádhernější a slavnější než nejvznešenější pozemský panovník v celé své okázalosti a nádheře. (Žid. 1:3; Žilka) Co Ježíše Krista činí dále tak krásným, že se s ním nemůže srovnat žádný nedokonalý, hříšný člověk na zemi, to jsou jeho dokonalé vlastnosti, jež ho dělají plně způsobilým pro jeho vysoký úřad a pro dílo, které má vykonat k ospravedlnění jména a svrchovanosti Boží a pro požehnání všech lidí dobré vůle. Když dlel na zemi, „naučil se poslušnosti z toho, co trpěl“. Pokud jde o jeho poslušnost Jehovy Boha, byl „dokonalým učiněn utrpením“, takže jeho ryzost vůči nejvyššímu Bohu je bez jakékoli vady a žádný tvor se mu ryzostí nevyrovná. - Žid. 5:8; 2:10; Slov. b.

10 Za svého pozemského života měl Ježíš neustále na rtech milostivé poselství o království Božím. Od chvíle, kdy byl pomazán duchem Božím, vytrvale kázal o království jak veřejně tak i soukromě, v příbytech lidí. Chtějící jeho milostivé rty umlčet, daly jej lidské nástroje satana-ďábla usmrtit na mučednickém dřevě. On se však pokorně podrobil této smrti, dokázal tak svou věrnost vůči Božímú dílu a jeho vůli

5) „Mé skutky mají být pro krále“ - jak tomu rozumět?
6) Nakolik je naše neutralita v tomto světě neutralitou čin n o u ?

7) Proč má tento král být chválen? a jako kdo je rozpoznán?

8) Jak dokážeme, že Žalm 45 vztahuje se na něho, a od které doby?

9) Jak je tento král „překrásný mimo všechny syny lidské“?

10) Nakolik bylo neb je pravda, že „rozlita jest i milost ve rtech tvých“?

a projevil tím nepřekonatelnou krásu svatosti oproti svému nebeskému Otcí. Proto „mu poželal Bůh až na věky“, abychom mluvili slovy žalmisty. Jehova tak učinil, vzkrísiv jej z mrtvých a povýšiv jej na svou pravici, daleko nad všechny ostatní svaté tvory ve vesmíru. Jako král na trůně krásí nyní Ježíš rty údů svého věrného ostatku na zemi týmž poselstvím, jež zdobilo jeho vlastní rty na zemi, a dozírá na pomazaný ostatek, splňující jeho vlastní prorocství: „A budeť kázáno toto evangelium [zřízeného] království po všem světě, na svědectví všechněm národům, a tehdež přijde skonání.“ - Mat. 24:14.

VYJÍŽDÍ K ARMAGEDDONU

11 Všechna prorocství Slova Božího se shodují v tom, že na konci tohoto světa, když přijde čas, kdy Kristus Ježíš má nastoupit aktivní panství v nebi a nad zemí, budou zde protivníci, kteří mu budou vzdorovat a vládu jeho potírat. S prorockým zřetelem k roku 1914 po Kr. volá žalmista na krále na trůně: „Připáš meč svůj na bedra, ó reku udatný, prokaž důstojnost a slávu svou! A v té slávě své šťastně [úspěšně] vyjížděj pro obhajování slova pravdy a tiché spravedlnosti, a naučí tě pravice tvá dokazovati věci hrozných.“ (Žalm 45:4,5) Meč je symbolem války, avšak též autority a moci od Boha k popravení nepřátel. (Řím. 13:1-4) Vr. 1914 bylo zrozeno království Boží na nebi a jeho mocný král na trůně přejímá dlouho očekávanou moc a opasuje se jí, aby podnikl kroky proti všem nepřátelům Jehovovy svrchovanosti.

12 Opasuje se mocí popravčího, znázorněnou mečem, avšak též důstojností a slávou, to jest přijímá pro něho určené slavné tituly a přejímá skvělou, vynikající úlohu nejvyššího ministra a ospravedlnitele Jehovova. Připojujeme se k žalmistovi a přejeme si ze srdce, aby tento slavný a důstojný král a rek úspěšně táhl vstříc skvělému vítězství. Pro dnešní Spojené národy anebo pro jakoukoli jinou napodobeninu království Božího neprosíme o takový úspěch.

13 Pravda o Jehovově univerzálním panství je popírána a potírána, a to teď, kdy toto panství musí být vykonáváno jeho královstvím. Proto musí král vytáhnout do konečného boje v Armageddonu, aby potvrdil tuto pravdu i pravdu celého psaného Slova Božího. Jako člověk na zemi byl král tichý a pokorný, a následovníci jeho šlépějí projevují dnes stejnou pokoru. I oni jsou těžce sužováni, pronásledováni a potíráni ve všech zemích. Král musí proto „vyjetí“, aby je podpořil v jejich pokorném postoji, jež projevují tím, že poslouchají Boží vůle a konají jeho dílo kázání dobrého poselství. Musí jejich bohoslužbu učinit úspěšnou vzdor veškerému odporu.

14 Největším činem spravedlnosti je ospravedlnění univerzální svrchovanosti Jehovovy a jeho svatého jména; a Jehovův král musí dále táhnout k vítězství, aby zřídil tuto spravedlnost v celém vesmíru. Zjevení, poslední kniha bible, ukazuje jej na bílém koni, ozbrojeného lukem, z něhož vystřeluje šípy na nepřátelská vojska. (Zjev. 6:1,2; 19:11-16) Zatím co jede dále a překonává všechny odpor nepřátel, ukazuje mu jeho pravice, jeho činná ruka moci, jaké „hrozné věci“ může vykonat ďáblově organizaci na nebi i na zemi. Ze dvanácté kapitoly Zjevení poznáme, co se dělo bezprostředně po zrození království Božího a po zaujetí nebeského trůnu jeho králem: Tento mocný, jenž je jako Jehova Bůh, zahájil mohutný boj proti satanovi a všem jeho neviditelným zástupcům démonů. Svrhl je s nebe a omezil je na zem, kde mají stále ještě možnost způsobit lidem na zemi a na moři mnoho utrpení a žalu. - Zjev. 12:1-13.

15 V konečném boji armageddonském vykoná však mocná pravice králova ještě mnohem hroznější skutky než tyto. Prorokuje jistou zkázu neviditelné démonské organizace ďáblovy i jeho viditelné lidské organizace velkoobchodní, politické a démonského náboženství, praví žalmista k Jehovovu králi, jenž nyní vyjíždí: „Střely tvé ostré když uváznou v srdci nepřátel tvých, národové padati budou před tebou.“ (Žalm 45:6) Jako mistrovský střelec, jenž se ani o vlas nemine cíle, vyšle král své šípy zkázy do srdcí všech, kteří pochodují s tímto zlým světem proti jeho spravedlivé vládě. Všichni národové, kteří se zúčastní ďáblova spiknutí proti němu, padnou na krvavém bojišti armageddonském. (Žalm 110:5,6; Jer. 25:32-36) Ti, kdož jsou moudrého srdce, budou se nyní bát, upustí od svého odporu a budou sloužit králi. - Žalm 2:10-12; Zjev. 16:14-16.

JEHO TRŮN

16 Pavel uvádí další dva verše ze Žalmu 45, totiž verše 7 a 8, aby ukázal, že Ježíš Kristus je oslavený král, jenž byl učiněn mnohem vznešenějším nad anděly. Ukazuje poddanost svatých andělů na rozdíl od vyššího, vládnoucího postavení jednozplozeného Syna Božího, píše apoštol v Židům 1:7-9: „K andělům sice praví: ‚On činí z andělů větry a ze svých služebníků plameny ohně,‘ k Synovi však: ‚Tvůj trůn, Bože [ho Theós], na věky věků; žezlo pravosti jest žezlem tvého království. Oblíbil sis spravedlnost, pojal jsi v nenávisť nepravost. Proto tě pomazal Bůh, tvůj Bůh, olejem jásání nad tvé druhy.‘“ (Žilka) Pavel zde cituje z řeckého překladu *Septuaginta* Žalm 45.

17 To jest jedna z versí Písma, jíž se dovolávají náboženští duchovní, kteří učí nauce o „trojedinosti jednoho Boha ve třech osobách“. Praví: „Pohleďte, slovo „Bože“ aneb „ho Theós“ v původním řeckém textu obrací se k Ježíši Kristu, Synu Božímu, což dokazuje, že Ježíš je týž jako Jehova Bůh a že on a Jehova Bůh jsou „jedno v osobě, moci a slávě.“ Tito trinitáři nám dále připomínají, že v Žalmu 45:7,8, z něhož cituje Pavel, slovem „Bože“ přeložené a Synu Božímu adresované hebrejské slovo je „Elohim“ a že titul *Elohim* je *první* výraz neb *jméno*, jímž se nejvyšší Bůh dal lidem poznat podle 1. Mojžíšovy 1:1, prvního to verše bible. Čtème tedy nyní Žalm 45:7,8 (podle Amer. stand. překladu verše 6 a 7): „Tvůj trůn, ó Bože [Elohim], je na věčné věky; žezlo pravosti je žezlo tvého království. Miloval jsi spravedlnost, a nenáviděl jsi nepravost; proto Bůh [Elohim], tvůj Bůh [Elohim], pomazal tě olejem radosti nad druhy tvé.“

18 Žalm 45 je v Druhé knize Žalmů. Tato obsahuje Žalmy 42 až 72. V této Druhé knize vyskytuje se titul „Elohim“ častěji než titul „El“ (jenž znamená „Bůh“) a než jméno „Jehova“. Titul „Elohim“ objevuje se 193krát (dvakrát ve spojení s „Jehova“), avšak titul „El“ 15krát a jméno „Jehova“ 27krát. Z té příčiny nazývají Druhou knihu Žalmů *elohistickou*. Nyní vzniká otázka: Vztahuje se titul „Elohim“ v Žalmu 45:6 (v bibli Kralické 45:7) na Mesiáše, na Ježíše Krista, Syna Božího? A dále: Jelikož Pavel citoval takřka slovo za slovem z řeckého překladu *Septuaginta* tohoto

11) Jak a kdy připíná tento rek svůj meč na bedra?

12) Jak prokazuje svou důstojnost a slávu?

13) Pro kterou pravdu a tichost vyjíždí rek ten úspěšně?

14,15) a) Pro jakou spravedlnost vyjíždí? b) Jak ho učí jeho pravice „hrozným věcem“, a co jsou tyto věci?

16) Které verše ze Žalmu 45 cituje Pavel? z kterého překladu?

17) Jaké argumenty uvádějí trinitáři vzhledem k Židům 1:8,9?

18) Nakolik je Druhá kniha Žalmů *elohistickou*, a v kterém pádě je *Elohim*?

Žalmu, platí titul „ho Theós“ jednozplozenému Synu Božímu? Trinitáři zde tvrdí, že slovo „Elohim“ je v pátem pádu čili ve způsobu, jímž se někdo oslovuje, že tudíž znamená „ó Bože“ a obrací se ke králi, k Synu. Na „důkaz“ toho uvádějí, že v starém předkřesťanském překladu *Septuaginta* je „ho Theós“ řecký výraz pro „Elohim“. Práví, že „ho Theós“ stojí zde rovněž v pátem pádu čili v způsobu oslovovacím a obrací se tudíž k Mesiáši, k Synu Božímu. Poznamenáváme však, že četní učenci tomuto názoru odporují, při čemž většinou jsou to rovněž trinitáři (zastánci nauky o trojici).

19 Všem poctivě smýšlejícím, nezaujatým lidem předkládáme zde fakta: V původním hebrejském textu Žalmu 45:7 nestojí žádné sloveso (slovo, jež vyjadřuje jednání nebo stav); překládáme-li do češtiny, musíme tedy ve smyslu verše sloveso domyslit nebo vložit. Titul „Elohim“ mohl by tedy mluvnický být v druhém pádu a znamenat „Boží“ nebo „od Boha“. Vysoká jazykověda se s tím shoduje, a tak praví židovský překlad Leeserův tohoto verše: „Tvůj trůn, *danú od Boha*, trvá na věky věků; žezlo spravedlnosti je žezlem tvého království.“ To je v souladu se slovy anděla Gabriela k lidské matce Ježíšově: „Tenť bude veliký, a Syn Nejvyššího slouží bude, a *dát jemu Pán Bůh stoličci* Davida otce jeho.“ (Luk. 1:32) Shodně s překladem Leeserovým praví se na dolním okraji *Americké standartní bible*, která podává další možné čtení Žalmu 45:7: „Trůn tvůj je trůn *Boží* atd.“ To se též shoduje s biblickou naukou, dle které původcem trůnu Mesiášova je Jehova Bůh a Mesiáš sedí na trůně jako zástupce Jehovy Boha. To bylo znázorněno králem Šalomounem, k němuž se snad v předobrazu obrací Žalm 45. O Šalomounovi je psáno: „Tak dosedl Šalomoun *na stoličci Jehovovu*, aby byl králem místo Davida otce svého.“ „Vybral Šalomouna syna mého, aby seděl *na stoličci království Jehovova* nad Izraelem.“ - 1. Paralip. 29:23 a 28:5.

20 Místo druhého pádu může výraz „Elohim“ v Žalmu 45:7 stát též v prvním pádu, ve stejném pádu jako podmět věty: „Tvůj trůn“. Pak by ono místo v Žalmu 45:7 mohlo znít: „Tvůj trůn je Bůh“, to znamená, že Bůh je základem a oporou trůnu Mesiášova. Řecká *Septuaginta* shoduje se s předpokladem, že „Elohim“ stojí v prvním pádu a překládá proto „ho Theós“. Někteří novější překladatelé překládají výraz ten tímto způsobem v Židům 1:8, kde Pavel cituje z řecké *Septuaginty*. *Americký překlad* (1939) praví zde: „Bůh je tvůj trůn na věky věků.“ Nový překlad arcibiskupa Newcomea (1808) praví: „Bůh je tvůj trůn od věčnosti do věčnosti.“ Meziřádkový anglický text v *Emphatic Diaglott* rovněž nasvědčuje, že toto znění Židům 1:8 je možné.

21 *Americká standartní bible* praví v poznámce k Židům 1:8: „Tvůj trůn je Bůh atd.“ *Revidovaná standartní bible* z roku 1946 je opravená *Americká standartní bible* a má v poznámce opět starý poukaz a praví: „Bůh je tvůj trůn.“ Moffattův překlad 1934 praví: „Bůh je tvůj trůn na věky věků.“ (Viz též poznámku pod čarou.*) Shrnujíc celé toto pojednání, můžeme říci, že trinitáři nenajdou ani v Žalmu 45:7 ani v Židům 1:8 biblického důkazu, že Mesiáš, Ježíš Kristus, je druhou osobou domnělé „trojice“, že je svou podstatou též jako Jehova Bůh a že se mu rovná mocí, slávou a věčnou jsoucností. Ježíš je prvorozeným Synem a pomazaným králem Jehovovým.

22 Muži i ženy dlouho toužili a vzdychali po spravedlivé vládě. Ti všichni nechť se nyní obrátí o takovou uspokojivou vládu k Jehovovu králi, neboť jeho žezlo bude žezlem spravedlivým, žezlem přímostí, na

němž nebude nejmenší vady. Spravedlnost jeho vlády je nám zaručena důvodem, který o králi uvádí Žalm 45:8: „Miluješ spravedlnost, a nenávidíš bezbožnosti.“ Protože Ježíš tak miloval a nenáviděl, byl na zemi pronásledován náboženstvími až k potupné své smrti. Ale právě proto vzkřísil jej všemohoucí Bůh Jehova ze smrti a povýšil jej na svou pravici, k postavení veliké důvěry a odpovědnosti, kde může bojovat pro spravedlnost a dopomáhat jí k platnosti se vsí potřebnou mocí na nebi i na zemi. On, „Ježíš Kristus jest též včera i dnes i na věky“, praví Židům 13:8. (*Žilka*) „Proto Bůh [Elohim], tvůj Bůh [Elohim], pomazal tě olejem radosti nad druhy tvé.“ - Žalm 45:7; *angl. b.***

23 Toto pomazání nevztahuje se na Ježíšovo pomazání svatým duchem po jeho křtu v Jordánu, jež vykonal Jan Křtitel. „Olejem radosti“ byl Ježíš pomazán po svém oslavení v nebi. Toto pomazání vztahuje se na jeho dosazení na trůn v roce 1914. To byla nadmíru osvěžující událost po 1900 letech čekání na pravici Boží, jež ho uvedla do radosti a veselí vlády Jehovovy jakožto krále nad celým vesmírem včetně naší země. To bylo předstíněno pomazáním Šalomounovým v době, kdy jako nástupce svého otce Davida přišel na královský trůn; tato událost vyznačovala se velikou radostí lidu Jehovova, nad nímž byl Šalomoun pomazán za krále. - 1. Král. 1:32-40; 1. Paralip. 29:22.

24 Tato radost, byl korunován a dosazen na trůn a činně se ujmout příznivých příležitostí svého království, je ono potěšení, které Ježíš Kristus sdílí se svými následovníky, jež shledá dobrými a věrnými; těm

19) Je-li Elohim v druhém pádu, jak mohl by pak verš znít?

20) 21) a) Jak mohl by verš znít, je-li Elohim v prvním pádu? b) Jak můžeme tedy celé toto pojednání shrnout?

22) Nakolik zaručuje nám Žalm 45:8 spravedlivou vládu skrze krále?

23) Kdy a jak byl král pomazán „olejem radosti“?

24) Jak tedy je pomazán „nad druhy tvé“?

*) Moffattův překlad Žalmu 45:7 oslabuje dále argument trinitářů, neboť tam čteme: „Tvůj trůn bude stát věčně.“ Proč zde není vůbec zmínky o Bohu? Protože Moffatt přijal za svůj názor některých učenců, že v původním hebrejském textu stála zprvu písmena YHYH (vyslov: yihyéh), že však elohistický písař, jež opravoval Druhou knihu Žalmů, měl písmena ta za YHVH (vyslov: YAHWEH), tedy za jméno Boží, a dle toho opravil text na „Elohim“, aby Druhou knihu Žalmů upravil elohističtěji. Byla-li v hebrejštině původně písmena YHYH ve významu „bude“, pak zněl by text Žalmu 45:7 tak, jak ho překládá Moffatt, totiž: „Tvůj trůn bude věčně.“ Tím slovo „Bůh“ v tomto verši odpadá.

V poznámce k Žalmu 45:7 v *The Polychrome Bible* od J. Wellhausena se praví: „Hebr. YHYH (YIHYEH), kteréžto slovo pozdější vydavatel omylem měl za YHVH (hebrejsky: Yahveh; ...) a proto je nahradil slovem „Elohim“ to jest Bůh.“

Ve Weymouthově „Novém Zákoně v moderním jazyce“ (1930) praví poznámka k Židům 1:8 o výrazu „ó Bože“: „Žalm 45 je královskou svatební písní, a tento překlad obsahuje přímé oslovení pozemského krále titulem „Bože“. Očividná nesnáze zde vedla k různým dohadům: 1) „Tvůj trůn je trůn Boží“ (tak v poznámce k Žalmu v *Revised Version*). 2) „Tvůj trůn je Bůh na věčné věky“. 3) Zkažený hebrejský text: „Yahveh“ (Bůh), mylně místo téměř stejného hebrejského slova, jež znamená „bude“. - „Tvůj trůn bude vždy a věčně.“ Tato domněnka byla namnoze přijata.“

**) V poznámce k Žalmu 45:7 upozorňují Rotherhamovy „*Studies in the Psalms*“ na další pravděpodobně elohistickou změnu. O výrazu „Bůh, tvůj Bůh“ se tam praví: „Nepochybně místo původního: „Jehova, tvůj Bůh.“ Delitzsch praví totéž.

V „*The Polychrome Bible*“ praví dále J. Wellhausen v poznámkách k Druhé knize Žalmů: „Druhá kniha (Žalmy 42-72) odlišuje se od První knihy tím, že dává přednost označení „Bůh“ (hebrejsky: Elohim) před vlastním jménem JHVH... Vskutku najdeme: „Bůh, můj Bůh“ místo „JHVH, můj Bůh“... Tuto zvláštnost kterou najdeme i v Třetí knize (na příklad: „Bůh Zebaoth“ místo „JHVH Zebaoth“, ...) jest přičísti na vrub revisoru bible.“

praví: „Vejdiž v radost pána svého!“ (Mat. 25:21, 23) Radost, kterou ho pomazává Jehova, jeho Bůh, převyšuje radost všech spolukráľů. Tím nejsou míněni ti všichni kráľové, kteří vládli nad zemí od vystoupení Ježíše do nebe v roce 33 po Kr., nýbrž všichni ti kráľové z rodu Davidova, kteří vládli na trůně jerusalemském od Davida po Jojáše. Ti všichni byli druhy, majícími účast na požehnaní smlouvy pro kráľovství, kterou uzavřel Bůh s kráľem Davidem. Ona smlouva pro kráľovství dosahuje však svého vrcholu a úplného svého splnění v Kristu Ježíši, neboť jeho kráľovství a jeho radost trvají věčně. Jeho míra radosti převyšuje přirozeně i míru radosti jeho spoludědiců v kráľovství, věrných následovníků jeho šlépějí, nad nimiž Jehova Bůh jej ustanovil jako hlavu. Jak je psáno v Efezským 1:17-23: „Bůh... jej dal hlavu nade všechno Církvi, kterážto jest tělo jeho.“ Toto tělo-církve stane se jeho nevěstou v nebi.

KRÁLOVSKÁ SVATBA

25 Žalm 45 ukazuje věc správně, když líčí, že svatba kráľova se odbývá po jeho vítězném válečném tažení proti nepřátelům jeho panství. Ode dnů apoštolů byli po 1900 let údové jeho budoucí nevěsty vybírání z lidstva. Proto praví apoštol Pavel shromáždění v Korintu, které založil: „Zasnoubil jsem vás Kristu, abych vás představil jako čistou pannu jejímu jednomu muži.“ (2. Kor. 11:2; *Amer. př.*) Po zřízení kráľovství Božího v roce 1914 začíná kráľ-ženich brát údy tohoto zástupu nevěsty k sobě, to jest křísí z mrtvých věrné jeho údy, kteří do té doby spali v hrobech. (Zjev. 19:6-9) V těle na zemi je dosud ostatek zasvěcených údů „církve, kterážto jest tělo jeho“, kteří jsou zasnoubeni s kráľem-ženichem. Jeho svatba s ním nebude dříve skončena neb plně vykonána, dokud poslední úd tohoto ostatku neskončil svůj běh a nebyl vzkříšením z mrtvých proměněn v duchovního tvora a tak osobně spojen s Kristem Ježíšem na trůně jeho kráľovství.

26 V době, kdy kráľ-ženich přichází k duchovnímu chrámu Božímu na prohlídku a k soudu, totiž v obecně známém roce 1918 po Kr., začíná přijímat zástup své nevěsty k sobě do chrámu. To činí tak, že spící věrné budí ze smrti a uvádí je k sobě do nebeského, duchovního života. Zasnoubení mu věrní údové ostatku vidí ho v chrámě očima víry a slovy Žalmu praví s rozkoší: „Celé tvé roucho voní myrrhou, aloe a kasí; z paláců ze slonové kosti rozveseluje tě hudba strun. Deery kráľů jsou mezi tvými čestnými ženami [aneb: služebnicemi]; po pravici tvé stojí kráľovna ve zlatě z Ofir.“ (Žalm 45:8, 9; *Amer. stand. překlad*). Zjišťují jeho přítomnost podle rouch jeho kráľovského úřadu, jež voní tak silně, že se zdá, jakoby byl přiděn vůni těchto vonných látek, myrrhy, aloe a kasie. Ve skutečnosti je to spasitelná vůně poznání Boha. Kristus Ježíš v chrámě dává nyní toto poznání věrným údům ostatku, kteří zase mají to potěšení, že smějí sladkou vůni tohoto poznání Božího a jeho kráľovství šířit mezi zástupem lidí dobré vůle. Mohou říci s apoštolem Pavlem: „Ale díky Bohu, který nám dává vždycky vítěziti v Kristu Ježíši a na každém místě zjevuje (rozšiřuje; *Amer. př.*) skrze nás vůni známosti o sobě. Neboť jsme Kristovou vůní líbou Bohu mezi těmi, kteří bývají spaseni.“ (2. Kor. 2:14, 15; *Sýkora*) Kdo tuto vůni nemiluje, ten v bitvě armageddonské zahyne.

27 Vzhledem k příležitosti musí být na nebi nejvybranější hudba, jako od strunových nástrojů zaznívajících z paláců, které jsou vykládány slonovou kostí a kde hrají nejhbitější hudebníci. Spolu s touto hudbou

doléhají k sluchu ženicha-krále nepochybně též sladce hlasy jeho zasvěceného ostatku na zemi, když údové tohoto ostatku pějí mezi všemi národy poselství o kráľovství Božím a velebí chvályhodné vlastnosti jeho pomazaného krále. (Píseň Šal. 2:14) O deerách kráľů se praví, že jsou mezi jeho ctihodnými, drahými mu ženami. Četné hebrejské manuskripty praví, že tyto deery kráľů jsou mezi jeho *služebnicemi*.^{*} Okolností, že jde o kráľovské čestné ženy, nasvědčuje, že jsou kráľi-ženichu ke cti. Jsouce rovněž zasvěceny jeho službě, zdají se na dnešním dějišti představovat zástup lidí dobré vůle, kteří se zasvětili Bohu skrze Krista a postaví se pak na stranu ostatku zástupu jeho nevěsty, aby ctíli Boha a jemu aby sloužili. „Kráľovna“ ve skvělých, drahocenném zlatem z Ofir protkaných šatech, stojící na pravici kráľové, na straně jeho přízně, je obrazem církve samotné v plném počtu jejího členstva. Údové ostatku, kteří jsou ještě na zemi, musí tento počet doplnit tak, že se prokáží ženichu věrnými až do smrti a jsou pak vzkříšeni k životu s ním v přítomnosti jeho Otce.

28 Jehova Bůh dává církvi život skrze Krista Ježíše, a církve je tudíž jeho „deerou“. Duchem inspirace v žalmistovi obrací se Jehova k církvi aneb nyní spíše k jejímu ostatku, jenž je dosud v těle: „Slyšiz, deerko,** a viz, a nakloň ucha svého, a zapomeň na lid svůj a na dům otce svého! I zalíbí se kráľi tvá krása; onť jest zajisté Pán tvůj, protož skláněj se před ním. Tuť se ukáží i Tyrští s dary, před obličejem tvým kořiti se budou bohatí národové.“ - Žalm 45:11-13.

29 Podle někdejšího orientálního obyčeje neviděla nevěsta před touto příležitostí nikdy tvář svého ženicha, zejména když šlo o svatbu kráľovskou a tedy o státní záležitost. Musela tudíž zapomenout na své blízké příbuzné a opustit osoby, které jí byly známé a milé, a obrátit své sklony k ženichovi a rozhodnout se, že pro kráľovství bude jej milovat jako svou manželskou hlavu a jemu hořdovat. Tehdy shledal by jí ženich milováníhodnou nejen pro vnější její spanilost a půvaby. Pocházela-li z jiného národa než její israelští ženich, pak musela zapomenout na svůj lid a též na své náboženské bohy a mluvit jako mluvila Rut ke své židovské tehyni Noemi: „Lid tvůj lid můj, a Bůh tvůj Bůh můj.“ (Rut 1:16) Pak bude mít účast na počtách svého ženicha, a ti, kdož jsou s ním spojeni, budou hledat i její přízeň.

30 Kristus Ježíš, protiobrazný ženich, byl podle svých pozemských svazků Žid. Od chvíle, kdy byl obrácen italský setník Kornelius, byli nežidé čili pohané přijímáni do církve Kristu zasnoubené. Zdá se, že většina údů církve bude pocházet z pohanu, kteří nikdy neviděli tváře Ježíšovy, když byl na zemi. Avšak všichni údové zasnoubené církve, jak Židé tak pohané, musí zapomenout na lidské vztahy a národní svazky, to jest nesmí připustit, aby tyto nabyly nad nimi moci a vlivu a bránily jim vzdát se všeho a jít k

25) Kdy a jak je svatba kráľova plně vykonána?

26) Jak začíná přijímat svou nevěstu k sobě, a jaká je jeho vůně?

27) Co jest rozumět hudbou, čestnými ženami a kráľovnou?

28) Či deerou je kráľovna, a jak je nyní oslovena?

29, 30) Jak upostlechla dcera tohoto napomenutí za dávných dob, a jak ho poslouchá dcera protiobrazná?

^{*}) Viz poznámku v Rotherhamově překladu Žalmu 45:9; dále též verš s poznámkou k němu v jeho „Studies in the Psalms“.

^{**}) Dokonce i židovští autoři Targumim čili chaldejských opisů naznačují u Žalmu 45:10, že nevěstou Mesiášovou není jednotlivá žena, nýbrž „shromáždění“.

tomu, jemuž podle Božího opatření mají být zasnoubeni. V poselství evangelia slyší Boží pozvání; dbají ho a nakloní mu své uši a obrátí pak svou náklonnost k slíbenému ženichu, Ježíši Kristu. - Kol. 3:1-4.

31 Údové dnešního ostatku nejsou z toho vyjmuti. Zasvětili se Bohu, byli zplozeni duchem života jako jeho děti a obdrželi pak jeho pozvání stát se spoludědici Kristovými, a proto musí se vzdát věci starého světa a musí si vážit a posilňovat v sobě oddanost k tomu, co jim předkládá jejich nebeský Otec. Pro království nepřipustí, aby lidské vztahy a pozemské národnosti určovaly jejich volbu, jejich rozhodnutí a jednání. Obrátí se zády k náboženským, obchodním a politickým bohům tohoto světa a uctívají Boha svého ženicha-krále. Jako ctí Otce, tak ctí i jeho krále. Skloní se pod vůli svého nebeského Otce, oddávající se s jeho pomazaným králem. „kteréhožto neviděvše, milujete“ (1. Petra 1:8) Věří tomu, co praví Žalm 45 o jeho kráse a snaží se být líbezní v jeho očích, nikoli v očích lidí, aby byl žádostiv jejich duchovní krásy a vzal je k sobě do nebeského království. Někteří lidé vidí tuto věrnou oddanost, kterou údové ostatku projevují Jehovovu králi, poznávají je jako právě křesťany a žádají nyní o jejich přízeň čili duchovní pomoc. Ti byli předpověděni výrazy „Tyrští s dary“ a „bohatí národové“ (podle jiných překladů: „dcera Tyru“ a „bohatí z lidu“). V době kralování Davida a Salomouna bylo město Tyrus ve smlouvě s královstvím Israele a znázorňovalo tedy lidi dobré vůle, kteří se nyní spojují s Božím královstvím a jeho králem.

KRÁLOVNA A JEJÍ DRUŽIČKY

32 Další líčení podobá se popisu Janovu, jenž viděl „město svaté, Jerusalem nový, sestupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému“. O ní se praví, že je „nevěsta, manželka Beránkova“. (Zjev. 21:2, 9-27) S hlediska žalmisty zřejmě byla královská nevěsta z domu svého pozemského otce uvedena do paláce neb vhodného domu uvnitř Jerusalema, kde čeká, aby v radostném průvodu byla přivedena k svému ženichu, toužebně ji očekávajícímu. „Všecka slavná jest dcera královská u vnitřku [v paláci], roucho zlatem vyšívané jest oděv její. V rouše vyšívaném [na pestrých kobercích] přivedena bude králi, i panny, kteréž chodí za ní, družičky její, přivedeny budou k tobě. Přivedeny budou s radostí velikou a plésáním, a vejdou na palác královský.“ - Žalm 45:14-16.

33 Slavná nádhera, kterou je nevěsta oděna a ve které je vedena k svému ženichu a králi, znázorňuje nebeskou slávu, ve které bude úplná církev představena své hlavě Kristu Ježíši nahoře v království, jakmile bude vzkříšen poslední její úd. „Rozsévá se v neeti, vstane v slávě.“ (1. Kor. 15:42, 43; *Sýkora*) Nebeský ženich čeká na úchvatný okamžik, kdy se může nebeskému Otci představit se svou nevěstou-církví po boku, „aby církev jako vskutku jeho stála před ním ve vší své slávě, bez poskvrny neb vrásky neb kazu, ale posvěcená a bez úhony“. (Efez. 5:27; *Moffatt*). Radost z toho, že má tou líbeznou „nevěstu“, byla částí radosti, jež byla zaslíbena vůdci a dokonateli naší křesťanské víry, Kristu Ježíši; pro ni oddal se obětní smrti, ochoten vytrpět muka na kmeni a nedbat potupy s tím spojené. - Žid. 12:2; Efez. 5:25.

34 V době svatby má „nevěsta“, tato dcera Jehovy, „Krále věčnosti“, skvostný doprovod, což přispívá k nádheře a důstojnosti této události. Tato skutečnost

předpovídá něco příjemného pro naši dobu po roce 1918 po Kr. Takřka jako svatební zpravodaj praví nám žalmista: „Panny, kteréž chodí za ní, družičky její (její doprovod; *rev. Curyšská bible*), přivedeny budou k tobě. Přivedeny budou s radostí velikou a plésáním, a vejdou na palác královský.“ - Žalm 45:15, 16.

35 Tyto panny-družičky nevěsty znázorňují zasvěcené lidi dobré vůle, které nyní shromažďuje dobrý pastýř Kristus Ježíš. Přivádí je do společnosti ostatku, jenž zastupuje nevěstu. Mluví o nich jako o svých „jiných ovcích“, protože tito lidé nemají nebeského určení, nebeského dědictví, nýbrž Boží zaslíbení, že budou pod královstvím věčně žít na zemi. Jejich nynější postavení ve společnosti s ostatkem je přednostním postavením a přináší jim velkou vnitřní radost. Ačkoli nepatří k ostatku, jenž má vyhlídku na nebeskou svatbu, přece se radují z toho, co Pán jim připravuje. Radují se, že je uvádí ve spojení se svou theokratickou organizací, jež je na zemi zastoupena ostatkem zasnoubeným hlavě této organizace. Dnešní radost těchto panen-družiček nespočívá v plnění Božího příkazu, aby vcházely ve sňatek, množily se a naplnily zem spravedlivými potomky, kteří budou pozemskými poddanými Kristovými. Nyní mají výsadu, že smějí sloužit Bohu spolu s ostatkem. To považují za důvod k největší radosti, které se v budoucnu nic nevyrovná. Nynější jejich předností nebudou se v budoucnosti, po bitvě v Armageddonu, nikdy opakovat. Veselí se, protože král se raduje, že nastupuje své království, že se ujímá díla obnovení čistého uctívání Boha na zemi, že vyhubí z vesmíru všechny, kteří tupí jméno Jehovovo a na celé zemi zavede spravedlivé panství.

36 Tyto novodobé „panny“ zachovávají se čisté od tohoto světa a nedopustí se duchovního cizoložství s ním. (Jak. 4:4) Proto přijímá král nyní jejich oddanosti a dělá z nich druhy ostatku své nevěsty. Ony ochotně jdou v průvodu údů ostatku, pomáhají jim sloužit Jehovovi Bohu a kázat dobré poselství o jeho království pod Kristem. Jak „vcházejí na palác královský“? Ne tak, že by s jeho nevěstou přišli do nebe, ale tím, že se jim dnes dostane předností zvěstovat království ve společnosti s ostatkem a že pak budou žít dále do doby, kdy bude vykonána svatba nebeského ženicha s jeho oslavenou nevěstou-církví, včetně posledního údu třídy nevěsty. Je to tak, jako když panny-družičky, které vstupují za nevěstou do královského paláce, přihlížejí, jak se koná obřad svatební. V řecké „Septuagintě“ čteme v Žalmu 45:15: „Budou přivedeny do chrámu králova.“ (Thomson) To označuje tyto panny jako údy „velikého zástupu“, kteří jsou v chrámě, jak to popisuje Zjevení 7:15. Zůstanou naživu až do vyvrcholení svatby a budou tudíž očitými svědky všech těch změn a nových poměrů, které tato radostná svatba znamená pro ty, kteří budou žít na zemi v novém světě spravedlnosti.

KNÍZATA MÍSTO OTCŮ

37 Obráťme nyní svou pozornost od duchovní nevěsty a jejich panen-družiček k slavnému králi, Žal-

31) Proč nečiní ostatek dnes výjimky z tohoto pravidla?

32) Jak je nyní - podle líčení - nevěsta vedena ke králi?

33) Jak je „nevěsta“ nyní přiváděna k slávě, a k čí radosti?

34) Kdo - podle popisu - doprovází nevěstu, a proč?

35) Kdo jsou nyní panny-družičky, a proč jsou veselí?

36) Jak tyto panny „vcházejí na palác královský“?

37) Ke komu se obrací Žalm 45:17, a proč?

mista hovoří opět ke králi, jenž se nyní chystá převzít manželské povinnosti s Bohem mu danou nevěstou, a praví: „Místo otců svých budeš mít syny své, kteréžto postavíš za knížata po vší zemi.“ (Žalm 45:17) Je pravda, že Syrský překlad Žalmu 45:17 zní tak, jakoby zde byla oslovena ženská osoba, tedy nevěsta-církev. Avšak kdyby tomu tak bylo, pak by „otcové“ byli jejími otcí a „synové“ jejími dětmi. Její děti byly by tedy dětmi církve, to jest členy církve; neboť o členech organizace mluví se jako o jejích dětech. (Mat. 23:37; Luk. 19:41-44) Ona by tedy dosazovala tyto členy církve za knížata na zemi, tak jako římskokatolická náboženská organizace ustanovuje své biskupy na celé zemi a označuje je jako „církevní knížata“. Bible však s tím nesouhlasí, aby nevěsta-královna odňala své hlavě, králi, jeho povinnosti a ustanovovala jeho dítky do knížecích postavení. To je královo právo a jeho povinnost. Ostatně je v původním hebrejském textu Žalm 45:17 v rodě mužském, což ukazuje, že verš o otcích a synech obrací se ke králi Ježíši Kristu. - Mat. 20:20-23.

38 Dle Božího zaslíbení u Izaiáše 9:6 uplatní Kristus Ježíš své tituly „Bůh silný“ [*El Gibbor*, nikoli *Elohim*], „Otec věčnosti“, „Kníže pokoje“. Během svého tisíciletého panství dá život všem lidem na zemi, kteří v něj uvěří a zachovají mu věrnou poslušnost jako králi. Zemřel za všechny tyto pozemské věřící; a jestliže setrvají v poslušnosti a věrnosti jemu jakožto jednomu Božímu králi nad celou zemí, bude jejich život trvat na všechny budoucí věky. Tak stane se Kristus Ježíš Otcem věčnosti všech těchto pozemských věřících a bude mít četné „děti“ neb „syny“. Avšak je logické, že je neustanoví všechny za „knížata“ neb vladaře na celé zemi, aby jednali jako viditelní pozemští zástupci nebeského království. Kdo tedy budou ustanoveni za takováto pozemská „knížata“?

39 Zřejmě jeho „otcové“ a jiní muži starověku se stejnou mírou věrnosti vůči Bohu a jeho svrchovanosti. Zde zmínění „otcové“ vztahují se - zdá se - na věrné předky Ježíšovy podle těla, stejně jako se praví nevěstě ve verši 11, aby zapomenula na dům „otce“ svého. K takovýmto lidským předkům „člověka Krista Ježíše“ náleží král David, Jákob, Izák, Abraham, Noe a Enoch. Jak je může ustanovit za „knížata po celé zemi“, když již jsou všichni po tisíce let mrtví? Tak, že je vzkřísí v čas Bohem stanovený a ustanoví je v různých částech země do knížecích postavení, aby úřadovali za něho. Zda je vzkřísí před aneb po Armageddonu, o tom zde nemluvíme.

40 Co král Kristus Ježíš učiní pro své věrné „otce“, to učiní i pro jiné věrné muže starověku, kteří nebyli jeho předky podle těla, jako na př. Abel, Job, Mojžíš, Jozue, Daniel, Nehemiáš, Jan Křtitel atd. Někteří z těchto věrných staré doby jsou uvedeni v 11. kapitole listů Židům. Zřejmě z této příčiny byl Žalm 45:17 dlouho zaměňován s Židům 11:39, 40, kde se praví: „A ti všichni svědectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení, protože Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.“ Tyto dva verše ze Židům 11 nemohou se vztahovati na to, že Ježíš učiní své pozemské „otce“ svými syny a kní-

žaty na celé zemi, neboť v Židům 11 jsou uvedeni i muži, kteří nebyli jeho předky podle těla. Dále jsou jmenovány „ženy“, na př. Sára a Raab, a jiné ženy „obdržely vzkříšením své mrtvé“. A pak se praví v Židům 11, že „ti všichni, ač obdrželi svědectví skrze víru“, neměli být učiněni v životě dokonalými bez křesťanské církve, bez nevěsty Kristovy. Žalm 45:17 neříká ničeho o tom, že matky a ženy mají být učiněny kněžnami.

41 Nicméně budou pod nebeským panstvím královým všichni v Židům 11 uvedeni určitě vzkříšeni k životu na zemi. Muži i ženy budou nakonec učiněni dokonalými ve svém právu na věčný život v plné hojnosti. Svě „otce“ a jiné věrné muže staré doby, které pak král Kristus vzkřísí, ustanoví k tomu, aby jako viditelná knížata úřadovali na celé zemi za něho. Jelikož vidíme, že spojování nevěsty s jejím nebeským ženichem pokračuje vzkříšením všech těch údů církve, kteří umírají ve věrnosti, máme důvod věřit, že král Kristus Ježíš záhy přeruší dlouhý spánek smrti těch, kteří se mají stát jeho viditelnými knížaty na celé zemi. Když je probudí, vyjdou z hrobů a budou poučení o zřízení království a nato budou ustanoveni do svého úřadu.

42 Toto je Boží program, jenž je předložen pomazanému králi Jehovovu, a proto přízná každý věřící, jenž je oddán Bohu a jeho universální svrchovanosti, že vláda Kristova je jediným panstvím, jež bude plně spravedlivá a vyhoví potřebám veškerého lidstva, a že Kristus Ježíš je určitě onen jeden král pro celou zemi.

43 Jsme-li tohoto pevného přesvědčení a nezměnitelného názoru, pak s rozhodností můžeme vyslovit závěrečná slova, jimiž se žalmista obrátil ke králi: „V paměť budu uvodit jméno tvé po všecky věky (pokolení; *angl. b.*), pro kteroužto příčinu oslavovati tě budou národové na věky věků.“ (Žalm 45:18) Je na nás, abychom tomuto prohlášení propůjčili moc a sílu! Jakým způsobem? Tím, že zvětujeme nyní v celém světě na svědectví všem národům toto dobré poselství o theokratickém panství onoho jednoho krále ustanoveného Jehovou. Dnešní „panny“, družky nevěsty královny, budou právě toto činit spolu s věrným ostatkem třídy jeho nevěsty. Pro svou láskyplnou oddanost tomuto jednomu králi Božímu a jeho královským zájmům, zdědí tyto panny-družky ze všech národů věčný život pod jeho panstvím. Mezi dětmi, které přivedou na svět dle znovu vydaného Božího příkazu, mohou ve všech pokoleních v paměť uvodit jméno svého krále, konajíce své povinnosti jako rodiče-učitelé. Budou tak požehnanou částí oněch lidí, kteří budou žít na zemi jako šťastní poddaní Jehovova krále a „oslavovati tě budou... na věky věků“.

SVa z 1. října 1947

38) Kdo budou královými „dětmi“ neb „syny“?

39) Kdo jsou „otcové“, které ustanovuje „knížaty“?

40) Koho ještě jinak ustanovuje knížaty?

41) Proč smíme věřit, že je brzy učiní knížaty?

42) Co tedy měli bychom věřit ohledně vlády pro celou zemi?

43) Která slova vyslovujeme nyní s rozhodností, a proč?